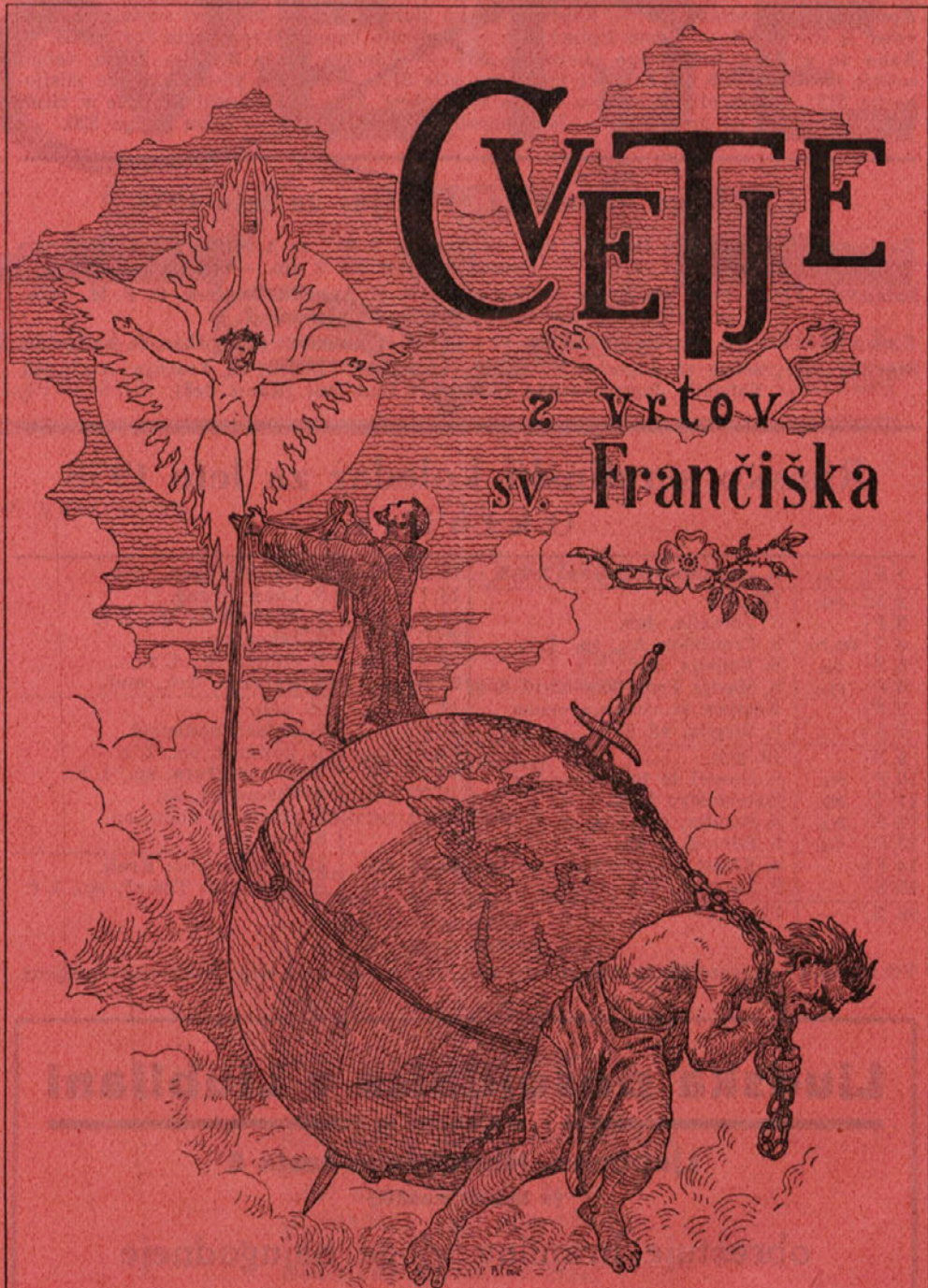

Letnik LV

Oktober 1938

Štev. 10

Vsebinska 10. številka: Pesem samotne jesenske ure 289. — Ob 20-letnici smrti p. Stanislava Škrabca 290. — Frančiškanski apostolat 293. — »Hvaležni boditelj« 295. — Apostolat tretjerednika 297. — Kristusu Kralju služimo 299. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 301. — Čemu trpim? 302. — Življenje kapucinskega brata Jurija 303. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 304. — Pilatova vlada 306. — Zveza večjih sestic sv. Klare 309. — Kitajski misijonar piše 311. — Božično pismo kitajske misijonarke 312. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 315. — Odpustki za duše v vicah 317. — Razgled po svetu 318. — Novi naročniki »Cvetja« 320. — Nove knjige 320.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din.; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnsšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

O k t o b e r

1 S	Cm.	B. Janez in Nikolaj, sp., 1. in 3. r.	17 P		S. Marjeta Alak., dev.
2 N	PO.	17. pob.	18 T		S. Luka, evang.
3 P		S. Terezija, dev.	19 S	PO.	S. Peter Alk., sp., 1. r.
4 T	VO, PO.	S. Frančišek As., sp., 1. r.	20 Č		S. Janez, sp.
5 S	Čm.	B. Felicija, dev., 2. r.	21 P	Čm.	B. Jakob, šk., 1. r.
6 Č	PO.	S. Marija Frančiška, dev., 3. r.	22 S		S. Kordula, dev., muč.
7 P		Kraljica sv. rožnega venca.	23 N		20. pob.
8 S		S. Birgita, vd. 3. r.	24 P		S. Rafael, nadangel.
9 N		18. pob.	25 T	Čm.	B. Baltazar, sp., 1. r.
10 P	PO.	S. Daniel in tov., ihuč. 1. r.	26 S	PO.	B. Bonaventura, sp., 1. r.
11 T	PO.	Materinstvo M. D.	27 Č		S. Frumencij, šk.
12 S	PO.	S. Serafin, sp., 1. r.	28 P		S. Simon in Juda, ap.
13 Č	Čm.	S. Edvard, kralj.	29 S		S. Ida, dev.
14 P		S. Kalist, pap., muč.	30 N	PO.	21. pob. Kristus Kralj.
15 S		S. Terezija, dev.	31 P	PO.	B. Krištof in Tomaž, sp., 1. r.
16 N		19. pob.			

Razlaga kratice:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodnejše

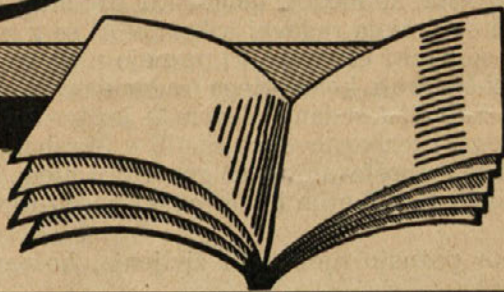
★

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - X.
Oktober

P. KRIZOSTOM:

Pesem samotne jesenske ure

Kadar sem sam
in me ne moti vrišč in hrum,
sprosti se mi srce in razum.

Srce mi joka zavoljo dni
izgubljenih za večnost,
razum pa veselo gradi
za sončno bodočnost.

Čemu ti bodo solze?
Napolni s pogumom srce
in kljubuj viharjem,
ki v naskoku nate hrume.

Zdaj ni čas sanjarjenja.
Čas je krepkega dela.
Samoniklega vstvarjanja
se je doba pričela.

Kdor danes roke v naročju drži,
ga vihravi tok časa pohodi.
Kdor danes v megli blodi,
ga sončno jasni dan zdrobi.

Obmolkne naj danes srce!

Gospod, utrdi mi voljo
in vlij mi v dušo poguma.
Položi mi zmago v roke!

Ob 20 letnici smrti p. Stanislava Škrabca

Dne 5. oktobra t. l. bo minilo 20 let, kar je umrl p. Stanislav Škrabec, ustanovitelj našega lista in njegov dolgoletni urednik. O Škrabcu se je veliko pisalo; pisali so o njem redovni sobratje, ki so z njim vred v samostanu delali; pisali so veliki učenjaki, ki poznajo njegovo znanstveno delovanje. Vsi so ga občudovali kot svetega redovnika in duhovnika in kot velikega učenjaka. Najboljši sedanji slovenski jezikoslovec dr. Ramovš je rekel o njem: Slovenski jezikoslovci so častili v Škrabcu svojega vodnika, velikega mojstra in le s spoštovanjem so govorili o njem. Užival pa je tudi spoštovanje prvih slavistov. Z njim je slovenski narod izgubil enega svojih največjih mož.

Za tiste, ki ne poznajo njegovega življenja, hočemo zapisati nekaj podatkov o njem.

Rojen je bil 7. januarja 1844 v Hrvači pri Ribnici. Pri krstu so mu dali ime Anton. Že v domači šoli je kazal veliko nadarjenost, zato so ga dali v ljubljansko srednjo šolo, ki jo je končal leta 1863. Po zrelostnem izpitu je stopil v frančiškanski red in prejel redovno obleko na Trsatu 26. avgusta 1863. Po enoletnem noviciatu je bil poslan v Gorico, kjer je na kostanjeviški šoli izdelal prva dva letnika bogoslovja, druga dva pa v Ljubljani, kjer je bil 3. avgusta 1867 v mašnika posvečen. Ker je bil že tedaj znan kot jezikoslovec, so mladega patra poslali za suplenta na novomeško gimnazijo, ki je bila v tistem času v rokah frančiškanov. Kako trdno izobražen je bil, je pokazal s svojo razpravo »O glasu in naglasu našega književnega jezika z izreki in pisavi«, ki jo je priobčil l. 1870 v letnem poročilu novomeške gimnazije. To razpravo so pohvalili tedanji največji jezikoslovni učenjaki (Miklošič in Valjavec) in jo občudujejo še danes. Dr. Ramovš pravi o nji, da bi jo moral vsak izobraženi Slovenec na pamet znati. Kar pa nas ob nji najbolj preseneča, je to, da jo je napisal v času, ko še ni imel vseučiliških študij.

L. 1870 je avstrijska oblast vzela frančiškanom gimnazijo in je odslavila vse patre, ki še niso bili nameščeni kot stalni učitelji z naslovom c. kr. profesor. Med tistimi, ki so morali učiteljevanje pustiti, je bil tudi p. Stanislav Škrabec, čeprav je ravno tisto leto napisal tako učeno razpravo. Redovni predstojniki so ga poslali na vseučilišče v Gradec, kjer je ostal tri leta in napravil z odličnim uspehom preizkušnjo iz klasičnega slovanskega jezikoslovja. Nato je bil nastavljen na Kostonjevi v Gorici za učitelja na frančiškanski gimnaziji, kjer je postal pozneje tudi ravnatelj te gimnazije in učil na njej do sive starosti.

Na Kostonjevi je imel lepo življenje, bil je zopet v šoli in med knjigami. Njegova celica je bila precej prostorna in je imela dvoje oken. V njej je bila preprosta postelja, pisalna miza, klečalnik in par stolov, sicer pa povsod same knjige, ne samo po omarah, temveč tudi na klečalniku, na postelji, po tleh in sploh povsod. »Če stopiš k njemu v celico,« je pisal Maks Pleteršnik l. 1894, »se ti zdi, da si stopil v knjižnico, kjer sedi za mizo, obteženo s knjigami in drugimi pisanji mož učenjak.« Bil je zjutraj prvi na nogah in zvečer je navadno zadnji legel počivat. Prve jutranje ure je posvetil Bogu. Po končani službi božji in molitvi je hitel v šolo. Po šoli je odšel v svojo celico in se zakopal med knjige, dokler ga ni samostanski zvonec poklical k obedu. Užival je le malo, pil ni skoraj nič. Po obedu je hitel zopet v celico h knjigam. Ob štirih popoldne se je udeležil skupne molitve in nato bral in pisal do večerje. Po večerji je zopet delal do poznih

nočnih ur. Celico si je sam pometal in je gledal na to, da drugi niso imeli dela z njim. Tako je bilo njegovo zunanje življenje na Kostanjevici dan za dnem, 42 let, zato pa je bilo njegovo notranje življenje tem bolj bogato in mnogovrstno. Prva leta na Kostanjevici ni nič pisal, temveč je samo študiral. Ko je sedel ob naših pisateljih XVI. in XVII. veka in je proučeval slovenska narečja in sporedno s tem zgodovino vseh večjih evropskih jezikov, je kmalu spoznal, da tedanja oblika slovenskega pismenega jezika, kateremu je zadnjih 20 let določal pravila Levstik, ne spada več v dobo, v kateri živi. Levstik se ni oziral na zgodovinske meje našega jezika in na narečja, iz katerih naj raste, ampak se je zavezoval v davno preteklost. Živo besedo je koval v spone in jo obkladal z oblikami, ki jih že tisoč let ni več govoril naš narod; pisati je hotel po stari slovenščini in po umišljeni etimologiji.

Ko se je Škrabec dovolj pripravil, da bi z uspehom zavračal Levstikova načela, je po skoraj 9-letnem molku zopet prijel za pero in poslal nadaljevanje začelih razprav za Letopis Matice Slovenske. Toda odbor za resnično znanstvene nazore o pismenem jeziku ni imel čuta in je spis odklonil. Takisto so storile »Novice« in pozneje še goriška »Soča«. Bil je bridko presenečen in videl je, da so mu vsi listi zaprti. Tedaj je sklenil, da ne bo nikdar nikomur več ponujal svojih spisov. V tem času pa so ustanovili v Gorici »Cvetje« in Škrabec je začel pisati svoje razprave na platnice tega lista in tako je dobil l. 1880 s Cvetjem svoj list, v katerem je

P. Stanislav Škrabec,
ustanovitelj Cvetja

potem nad 35 let priobčeval svoje imenitne in učene razprave, po katerih sta list in Škrabec, ki mu je bil s 5. številko 5. letnika tudi urednik, zaslovela med slovanskimi jezikoslovnimi učenjaki. Platnice svojega Cvetja je pošiljal v zameno za dela, ki so jih izdajale univerze in akademije znanosti po slovanskem svetu. Njegove platnice bi mogle, tako je rekel ruski učenjak Ljapunov, delati čast kateremukoli izmed najboljših jezikoslovnih evropskih časopisov. Odslej ni nikogar več iskal, pač pa so začeli drugi iskati njega. Začeli so ga vabiti, naj bi pisal v Kres, ki je izhajal od l. 1881 v Celovcu, v Ljubljanski Zvon, v Matičin Letopis, v nemški časopis Arhiv za slovansko filozofijo v Berlinu itd. Ali Škrabec je ostal pri svojih platnicah — pisal je le za Kres nekaj malega in za Jagičev nemški Arhiv dve, tri razprave — in v teh platnicah je napisal toliko učenih razprav za slo-

vensko slovnico, za zgodovino našega jezika in naše pisave, za poznanje slovenskih narečij, da bodo slovanski jezikoslovci vedno hodili v zlato zakladnico »platnic« iskat gradiva in razlage.

S svojim delom je pokazal, da je moderen jezikoslovec, ki pravilno gleda na jezik in njegovo zgodovino in je popolnoma po načelih modernega jezikoslovja določil neovrgljive zakone o izreki in pisavi našega književnega jezika. Moderno znanstveno jezikoslovje proučuje jezik po glasovih, oblikah, besednih zvezah itd., in sicer tako, da išče zgodovinske poti in nam poda na ta način podobo razvoja jezika. Taka slovnica je torej sestava tisočerihi posameznih zgodovinskih obrisov. Dr. Ramovš pravi o njegovem znanstvenem načinu dela: »Le kdor se je sam pečal s pojavi slovenskega jezika, kdor je sam iskal vzrokov jezikoslovnim izpremembam, kdor se je sam leta in leta učil pri naših starih pisateljih, le-ta more vedeti, kako neizmerno bogastvo leži v 'platnicah' in le-ta more ceniti Škrabčevu trezno in bistroumno raziskovanje. Ni ga skoraj pojava v slovenskem jeziku, da ne bi bil že ovit s Škrabčevimi mislimi.«

Škrabec pa ni bil le genialen jezikoslovec, ampak tudi mojster slovenske besede. Cvetje je pisal v mnogem sam, tuje spise pa je prelil v lepo slovenščino. Z zanimanjem bereš njegove drage številne spise in se čudiš njegovemu splošnemu znanju in poznanju slovstvenih del. Poleg dela v slovanskem jezikoslovju je našel še časa, da je proučeval mednarodne pomožne jezike in je mogel zamisliti tudi sam tak jezik, ki ga je imenoval »eulalijo«. O teh jezikih je pisal od l. 1908—1912, razlagal je prednosti svojega dela, ga branil pred napadi in pisal o drugih podobnih pomožnih jezikih. Želel je narediti jezik, ki bi ne bil »smešen in zmrevarjen kakor volapük ali esperanto, potem ne trd in težak kot nemški ali angleški in naposled ne pomanjkljiv kot stara klasična latinščina. V svoji eulaliji se je tako lahko gibal, da je prevajal celo latinske (Horacij) in nemške pesnike (Heine). Škrabčev jezik je zbudil nekaj pozornosti med Nemci in Francozi. Glasilo »Delegacije za sprejetje mednar. pomožnega jezika« v Parizu ga je znanstveno ocenilo. Zamislil je tudi novo stenografijo.

Ko je l. 1915 začel Italijan streljati v Gorico, se p. Stanislav ni mogel ločiti od svoje celice in od knjig, med katerimi je preživel 42 let. Hotel je v priljubljeni Gorici skleniti svoje življenje. Nazadnje pa se je vendar vdal ter odšel med grmenjem topov in granat silno žalosten 28. novembra 1915 zvečer okoli 10. ure iz Gorice. Vso pot do Ljubljane, ki je bila tedaj silno dolga — prišli so v Ljubljano šele naslednji dan proti večeru — ni zaužil drugega kot košček kruha in ni govoril skoraj nič. V Gorici je moral pustiti svojo knjižnico, mnogoštevilna in dragocena dela. S tem je bil njegov duh strt. Njegovo knjižnico in samostansko celico so razdejale italijanske granate in to je moral še sam zvedeti. Kot begunec je prišel v ljubljanski frančiškanski samostan, ali Ljubljana ni mogla nadomestiti sončne Gorice. Kljub skrbni postrežbi je začel vidno hirati. V mladih letih bi bil te udarce prenesel, ali v toliki starosti ni to več šlo. Grozni udarec si je lajšal z molitvijo in z delom. Delal je do zadnjega, še 5. oktobra 1918 je zapisal zadnje opombe v zvezke svojih spisov in na večer je umrl.

Frančiškanski apostolat

Temu nasproti se je obrnil Frančišek — isto bi lahko rekli od Dominika — k apostolskemu delovanju s prav tako gorečnostjo, s kakršno se je posvetil apostolskemu ali evangeljskemu življenju. Predhodnike v tem poklicu je imel v toliko, v kolikor so tekom 12. stoletja mnogoteri potujoči pridigarji vršili apostolsko delo, nekateri v odvisnosti od cerkve, drugi v nasprotju z njo. K prvim spadata sv. Norbert iz Xsantena in Robert iz Arbrisla, k zadnjim Valdus in Lionski ubožci. Še leta 1201 so lombardski humiliati in leta 1207 tako imenovani »katoliški ubožci«, od Inocencija III. dobili dovoljenje za potujočo pridigarsko službo.

Sv. Frančišek Serafinski

Kmalu nato se je odločil tudi Frančišek za apostolat. Podmena je blizu, kakor da se je dal od njih k temu vplivati. In vendar ta podmena ne drži. Mi poznamo duhovno razpoloženje sv. Frančiška ob početku njegovega poklica dovolj, da moremo reči, da ga na apostolsko delo ni silil ne zunanji zgled, ne lastno osebno nagnjenje, tudi ne potreba časa. Zanj je bil merodajen edinole klic od zgoraj.

Ob početku njegovega spreobrnjenja ga je obvladovala le ena velika misel duhovnega viteštva. Kristusov vitez je hotel biti, nebeškemu cesarju je hotel moško služiti s sleherno nitjo svojega srca. Kako pa bo uporabljen v službi svojega najvišjega Gospoda, mu je bilo spočetka še povsem neznano. Jasno je bilo le eno, da bo šlo le za delovno življenje, ne pa za zgolj premišljevalno življenje. Saj je vendar veljalo o vsakem pravem vitezu: »Junak ne bo počival v prenočišču, ampak se bo vozil okoli in delal in povsod iskal v daljnih in bližnjih deželah dejanja z orožjem in dogodivščine.« V tem pogledu se je Frančišek posvetil predvsem službi gobavcev, katerim služiti je bilo viteško dejanje polne vrednosti

na Kristusu samem. Vendar se mu je zdelo to premalo. Neodoljiva sila svetu oznanjati velikost in dobroto svojega gospoda je plamtela v njegovem srcu. Hodil je po polju in gozdovih in prepeval francoske viteške pesmi na čast Najvišjemu. Ko so ga zaradi tega roparji prišli in vprašali, kdo je, je dal kratkomalo odgovor: »Klicar sem Velikega kralja, kaj vas to briga?« Kralji in cesarji so imeli klicarje, orožje, grbe ali časti, po katerih so razglaševali viteške turnirje in druge važne odločbe. Klicar velikega nebeškega cesarja je imel oznanjati velikost in velika dela svojega Gospoda, zato so tudi pridigarje imenovali na splošno klicarje božje. Vidi se, kako je Frančišek v urah najglobokejše pobožnosti in največjega navdušenja vedno bolj jasno čutil v sebi apostolski poklic. Vendar ga pa še z daleka ni spoznal kot poklic, ki ga hoče Bog. Sploh se ni upal sam zato odločiti, temveč je z vso gorečnostjo prosil božjega razsvetljenja.

V tem duševnem razpoloženju je šel nekega dne mimo napol razpadle cerkvice sv. Damijana. Notranjemu klicu milosti božje sledeč, je stopil vanjo in se vrgel pred podobo Križanega na kolena in z gorečnostjo prosil božjega Zveličarja, naj mu pokaže, kaj ima storiti. Tedaj je slišal s križa dol prav tako sladke kakor razločne besede: »Frančišek, kaj ne vidiš, da moja hiša razpada? Pojdi in postavi jo zopet pokonci.« Začuden in tresoč se je zajecjal: »Rad to storim, o Gospod.« In takoj se je lotil dela, da bi razpadlo cerkvico zopet pozidal. Da je Kristus pri tem mislil na duhovno hišo božjo, za katero je bil dal svojo lastno kri, tega Frančišek še ni spoznal. Zdelo se mu je nepojmljivo, da bi bil za to izvoljen, da bi s svojim apostolatom obnovil Cerkev na vesoljni zemlji.

Zopet je minulo precej časa, preden je Previdnost dokončno odgrnila zagrinjalo, za katerim se je razprostiralo široko polje božje njegovega apostolata. Odločilen izraz božje volje smo že prej omenili, ko je bil govor o Frančiškovem poklicu za evangeljsko-apostolsko življenje. Vendar se mrmo tu še enkrat na to povrniti z ozirom na poklic k apostolskemu delovanju.

Bilo je v porcijunkulski cerkvi dne 24. februarja 1209 (1208) leta. Frančišek je med mašo slišal evangelij, v katerem so bili učenci poslani na apostolsko pot. Globoko ganjen je takoj po službi božji prosil duhovnika, ki je maševal, naj mu ta odlomek razloži. In ko je zvedel, da pravi naslednik apostolov ne sme imeti ne zlata, ne srebra, ne bakra, da ne sme s seboj nositi ne torbe, ne mošnje, ne palice, da ne sme imeti ne čevljev, ne dveh sukenj, ampak, da mora, ločen od vsega pozemeljskega, oznanjati kraljestvo božje in pokoro, tedaj je zavriskal in dejal: »To je, kar hočem, to je kar iščem, to želim iz celega svojega srca storiti!«

Ta žarek svetlobe z nebes je naenkrat razsvetlil vso njegovo bodočo življenjsko pot. On naj bi bil, kakor pripominja Jordan iz Džana, »posnemovalec evangeljskega uboštva in obenem goreč pridigar evangelij«, vadal naj bi se v odpovedi svetu, kakor apostoli, obenem pa vršil apostolsko delovanje v svetu in za svet. In oboje skupaj, apostolsko uboštvo in pridiganje, apostolska odpoved svetu in delovanje med svetom, apostolsko življenje in apostolsko delovanje, naj bi enako bistveno spadalo k poklicu sv. Frančiška, kakor je spadalo k poklicu apostolov in je neločljivo zvezano v evangeliju, ko so bili učenci poslani na apostolsko pot.

Brez obotavljanja je sedaj Frančišek izvršil evangelij, ki ga je bil slišal. Vrgel je od sebe palico in torbo in čevlje, oblekel nase ubožno odelo in »začel poln gorečnosti in duhovnega veselja vsem oznanjati pokoro, izpodbujajoč poslušalce s preprostim govorom in velikodušnim mišljenjem.

Njegova beseda je bila slična plamenečemu ognju, ki prešinja notranjost src in duha vseh napolnjuje z občudovanjem.«

Vtis, ki ga je napravil novi apostol je bil tako silen, da se ljudje niso samo v množicah spreobračali, ampak, da so posamezni velikodušni možje sklenili pridružiti se ubožnemu pridigarju in njegov poklic napraviti za svojega. Frančišek jih je peljal v bližnjo cerkev ter dal pred njimi odpreti evangelij, da bi zvedel, je li so v resnici prav tako poklicani k apostolskemu življenju in apostolskemu delovanju. Trikrat je bila sveta knjiga tjavendan odprta in vsakokrat je stala pred njihovimi začudenimi očmi blagovest o poslanstvu apostolov. Tedaj se je voditelj obrnil na svoje tovariše in dejal: »To je naše življenje in naše vodilo, kakor tudi vseh onih, ki se bodo hoteli naši družbi priključiti. Pojdite torej in izpolnite, kar ste slišali.« Šli so tedaj, prodali so svoje imetje in razdelili izkupiček med uboge. Potem so se podali s sv. Frančiškom na prvo misijonsko potovanje.

Mala družba je izpočetka obstojala samo iz štirih mož. Po navodilu, ki je bilo dano apostolom, sta šla venkaj po dva in dva. Frančišek je šel z bratom Egidijem v pokrajino Ankono, medtem ko sta brat Silvester iz Asiza in Bernard iz Kvintavale šla v drugo smer. Bil je pa čisto svoje vrste način, kako so izvrševali apostolat. Sveti ustanovnik je potoval naprej in kakor po navadi z glasnim in čistim glasom prepeval francoske pesmi, s katerimi je Najvišjega poveličeval in slavil Njegovo neskončno dobroto. Kogarkoli je na cesti ali na potu, v mestih ali vaseh srečal, tega je izpodbujal, naj Boga ljubi in se ga boji, in naj dela pokoro za storjene grehe. Brat Egidij pa je opominjal ljudi, naj Frančiška poslušajo in mu verjamejo, ker jim najboljše svetuje.

P. DOMINIK:

»Hvaležni bodite!«

(Kol 3, 15.)

Morda ste že kdaj iskali deteljico v štiri peresa? Pravijo, da je to precej redka reč in da je ni tako lahko najti. To menda drži. Še bolj pa drži — z žalostjo v duši moramo priznati — da je na svetu redka, pre-redka — hvaležnost, tako nasproti ljudem, kakor nasproti neskončno dobremu, ljubemu Bogu. Ali nismo skoraj pozabili, da je srčna hvaležnost, da je zahvala za prejete dobre npravna dolžnost, ki se ji plemenit človek odtegniti ne more in ne sme? Sveti Bog hoče, da naj med njegovimi otroki vlada ljubezen, da naj človek za ljubezen izkazuje hvaležno ljubezen.

Mozes, ki je imel po božji naredbi voditi in vzgajati izraelsko ljudstvo, to ljudstvo takole opominja: »Varuj se, da kdaj ne pozabiš Gospoda, svojega Boga in zapovedi njegovih! ... Ko se boš do sitega najedel, si lepih hiš sezidal in v njih prebival, ko se bo tvoje govedo in se bodo tvoje ovce namnožile, in boš imel zlata in srebra obilno, in bo vse tvoje premoženje naraslo, nikar ne napihni tedaj svojega srca in ne pozabi Gospoda, svojega Boga, ki te je peljal iz Egipta, hiše tvojega suženjstva ... Ne reci tedaj pri sebi: Moja moč in moja krepka roka sta mi pridobili to blagostanje! Misli mnogo bolj na Gospoda, svojega Boga; zakaj on je, ki ti je dal moč, da si pridobil vse to« (Devt 8, 11—18). — Angel Rafael je mlademu Tobiji, kateremu je bil ljubezniv varuh na potu, naročil: »Kakor hitro se vrneš domov, moli takoj Gospoda, svojega Boga, in ga zahvali. Potem stopi k svojemu očetu in ga poljubi!« (Tob 11, 7.)

Temeljna misel Pavlovih pisem je zahvala, hvaležnost. »Kakor ste Gospoda Kristusa Jezusa sprejeli, tako v njem živite, ukoreninjeni in sezidani na njem..., in odlikujte se v zahvaljevanju.« (Za obilne milosti, ki vam jih deli Kristus. Kol 2, 10). »Mir Kristusov naj kraljuje v vaših srcih..., in hvaležni bodite... S psalmi, slavospevi in duhovnimi pesmimi hvaležno prepevajte Bogu v svojih srcih. In vse, kar delate, v besedi ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa in po njem zahvaljujte Boga in Očeta.« (Kol 3, 15—17.) »V vsem bodite hvaležni: zakaj to je v Kristusu Jezusu božja volja do vas.« (1. Tes. 5, 18.)

Glejte, naš ljubi Bog hoče, njegova božja volja je, da v vsem bodimo hvaležni. Gospod Jezus nas hvaležnosti uči sam z besedo in zgledom. Evangelij nam pripoveduje, kako je Jezus obudil Lazarja, ki je že četrti dan ležal mrtev v grobu. Na njegovo besedo so odvalili kamen. »Jezus pa je povzdignil oči kvišku in rekel: 'Oče, zahvalim te, da si me uslišal.'« (Jan 11, 41.) V trenutku, ko je Marija izgovorila besedo: »Glej, dekla Gospodova sem, zgodi se mi po tvoji besedi«, v tistem trenutku je Zveličar naš v njenem deviškem naročju začel živeti svoje božje-človeško življenje. Prvo pa, kar je Jezus tedaj storil, je bilo to, da je svojega nebeškega Očeta molil, se vsega izročil presv. Očetovi volji, in se ob prvem začetku svojega življenja Očetu **z a h v a l i l** za vse, kar je prejel od njega. Saj mu je vse dal ljubljeni Oče! Zato se mu Zveličar tako pogostokrat v svojem življenju zahvaljuje, pri vsaki priliki, ki mu jo Oče daje, da kaj dobrega stori, zahvaljuje.

Gospod je tudi jasno pokazal, kako je hvaležnosti in zahvale naše vesel, kako pa nasprotno človekova nehvaležnost njegovo presv. Srce boli. Jezus je bil na potu v Jeruzalem. Ko je prihajal v neko vas, mu je naproti prišlo deset gobavih, ki so mu klicali: »Jezus, učenik, usmili se nas!« In jim je rekel: »Pojdite in pokažite se duhovnikom!« In med potjo so bili očiščeni. Samo eden izmed njih se je vrnil, ko je videl, da je ozdravljen, in je z velikim glasom Boga slavil; in padel je na obraz pred njegove noge ter se mu zahvaljeval: in ta je bil Samarijan. — Srčno vesel je Gospod hvaležnosti tega Samarijana, tujca. V dušo pa ga je zbolela malomarna nehvaležnost devetih Izraelcev, in spregovoril je: »Ali ni bilo deset očiščenih? Kje so pa deveteri? Ali se ni našel noben drug, da bi se vrnil in dal čast Bogu, razen tega tujca?« (Luk. 17, 15.) Toliko neizmerno dobrega je storil Bog Judom, odlikoval jih pred vsemi drugimi narodi, pa so ljubemu Bogu tako nehvaležni. Po pravici toži Bog: »Vol pozna svojega gospodarja, in osel jasli svojega gospoda. Le Izrael nima spoznanja, ljudstvo moje nima usmiljenja.« (Iz. 1, 3.)

In kristjani, ki nosimo ime božjega Jagnjeta, Kristusa, ali mi spoznamo, umemo, da bi prej prešteli zvezde ko božje dobrote, ki jih brez konca in kraja prejemamo? Jih je med nami mnogo, ki bi bili Bogu in ljudem za prejete dobrote resnično srčno hvaležni? Pravičnost zahteva tako: ali nobenih dobrot ne sprejemajmo, ali če jih sprejememo, ne po, zabimo, da je hvaležnost naša dolžnost. Hvaležnost je čednost, nehvaležnost je grehota. Hvaležnost nas stori plemenite in ponižne. O veliki ženi, sv. Tereziji iz Avile, stoji zapisano, da hudega in krivice, ki jih ji je kdo storil, nikoli ni obdržala v svojem tako bistrem spominu; nikdar pa ni pozabila najmanjše dobrote, ki jo ji je kdaj kdo izkazal v življenju. Bila je ponižna, zato hvaležna, zato plemenita, zato res velika. — Hvaležnost vzbuja prijateljstvo in dobrohotnost in je vir novih dobrot; nehvaležnost nasprotno vire dobrot zamaši. Tako pravi sv. Bernard (Ser. 15 in Cant): »Nehvaležnost je sovražnica duše; zasluženju vzame moč, čednosti po-

konča, dobrote pokvari. Ona je žgoč veter, ki studenec božje dobrohotnosti, roko njegovega usmiljenja in vode njegove milosti izsuši.«

V knjigi »Šola Marijina« (sp. p. Hen. Opitz S. J.) stoji tole: Pred mnogimi tisoči leti je v nebeških prostorih živel angel, stvar, ki jo je Bog obsul s čudeži vsemogočnosti in ljubezni svoje. Vsega je imel — le hvaležnosti ni poznal. Dobrote božje je oholo preziral, stopil pred Stvarnika in mu pokorščino in vdanost odpovedal. V tistem trenutku ga je Bog vrgel v pogubljenje. — Pred devetnajst sto leti (in nekaj čez) je živela Devica, prav tako obsuta z dokazi radodarnosti božje; pa se je polna srčne hvaležnosti privila k svojemu Bogu in Magnificat (»duša moja poveljuje Gospoda«, Luk 1, 46) ni nikoli več utihnil na njenih ustnicah, in glej! to preprosto Devico je Bog povišal v Kraljico nebeško!

Kako vseč je vsemogočnemu Bogu hvaležnost njegovih otrok!

P. GVIDO:

Apostolat tretjerednika

V drugem poglavju Vodila beremo: »UDJE TRETJEGA REDA NAJ SI PRIZADEVAJO... POSPEŠEVATI POBOŽNOST IN DOBRA DELA«. S temi besedami zapoveduje Vodilo vsakemu udu III. reda, da v svojem stanu z vso gorečnostjo deluje za čast božjo in zveličanje neumrjočih duš. Gorečnost za zveličanje duš spada bistveno k poslanstvu, apostolstvu III. reda. Vsaka skupščina bi morala biti po svojih udih podobna kristjanom cerkve v Tesaloniku, o katerih piše sv. apostol Pavel (1 Tes. 1, 7.): »Postali ste zgled vsem vernim.« Dal Bog, da bi te besede veljale vsem sinovom in hčeram sv. očeta Frančiška, čigar god in praznik ta mesec obhajamo. Taki kristjani niso bili nikdar bolj potrebni kakor dandanes. Silni boji, ki jih mora krščanstvo pretrpeti, nepregledne armade sovražnikov sv. Cerkve zahtevajo gorečih kristjanov. Brez njih resnica ne bo zmagala v najtežjem času, ki ga preživlja Cerkev. Ako pa mora biti pravi apostol že vsak kristjan, ako mora dati pričevanje svoji veri, mora to storiti v prvi vrsti vsak sin in vsaka hči Serafinskega očeta sv. Frančiška. Poglejmo, kaj zahteva dandanes apostolstvo od udov III. reda.

Na mirni obali Genezaretskega jezera je bilo v času tistih štiridesetih dni, ko je Jezus po svojem vstajenju še hodil po zemlji, kakor da bi hotel dobo svojega zemeljskega življenja kolikor mogoče podaljšati. Svojim učencem se je v tretjič prikazal. S Petrom je hotel izpregovoriti posebno besedo. Ozrl se je vanj s pogledom, ki prodre v dušo in srce ter ga vprašal z glasom, ki je donel kakor udarci kladiva na dušo: »Simon, sin Janezov, ali me ljubiš bolj ko tile?« (Jn 21, 15 nsl.) Hitro in ognjevit, kakor je bila njegova narava, odgovori Peter: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.« Pa zopet vpraša Odrešenik: »Simon, sin Janezov, ali me ljubiš?« Petru postane tesno. Spomni se, kako je zatajil Gospoda. Petelinovo petje se še razlaga v njegovi duši. Ponižno, boječe, toda odkritosrčno odgovori: »Da, Gospod, ti veš, da te ljubim.« In v tretje povzdigne Jezus svoj glas, rekoč: »Simon, sin Janezov, ali me ljubiš?« Sedaj se zgrudi vsa samozavest Petra, na kolena pade. V kesanju mu kri zalije obličje, v solzah zakliče: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim.« Ti vse veš: mojo slabost, nehvaležnost, nezvestobo v tisti odločilni uri — ti vse veš: grenko bol in kesanje nad grehom, ki sem ga storil, obnovljeno moč moje volje, nepreklicno zvestobo moje duše. — Tedaj razodene Odrešenik vso svojo ljubezen. Petru izroči oblast apostolstva, najvišjo pastirsko službo in velikansko delo za rešitev duš v celem njegovem obsegu.

Kristus se obrača tudi do tebe, sin in hči svetega Frančiška. Zate ima še prav posebno željo, nate stavi prav posebno upanje. Ali ne vidiš, kako stoji njegova postava, polna veličasti in miline pred teboj. Jesno se upira njegovo zvesto oko v tebe, vabeče in opominjajoče zaslišiš njegovo vprašanje: »Ali me ljubiš bolj kot tisti, ki hodi po potu življenja versko mlačen in površen, ti, ki sem te obsul z bogastvom svojih milosti?« Vedno iznova slišimo ta glas, ki sega globoko v našo dušo. Kakor temne sence se vzbujajo spomini na prestopke, napake, zablode in grehe, ki smo jih storili v življenju. Toda v dušo se razlijejo misli na vse zaupljive besede, ki nam jih je govoril Gospod, na vse dobre, ki nam jih je delil. In s hvaležnim srcem odgovorimo: »Gospod, ti veš vse, ti tudi veš, da te ljubim. Poznaš moje grehe, poznaš pa tudi moj sedanji sklep, da hočem vztrajati v dobrem in hoditi za teboj.« In sedaj Odrešenik ne prikriva več svojega hrepenenja, razodene nam najljubši namen svojega srca. Tudi nas kliče k apostolatu, na delo za zveličanje drugih, na delo za rešitev duš. Noče živeti samo v našem notranjem življenju, duhovno in nevidno, ne, tudi v našem delovanju hoče živeti. Njegove misli, njegovega duha moramo zanesti v okolico, kjer delujemo, med ljudi, kamor sega naše delovanje in naš vpliv, kakor pravi Vodilo: »Udje III. reda naj si prizadevajo, pospeševati pobožnost in dobra dela.«

Ako kdaj, ima Kristus v današnjih razmerah pravico, da zahteva to od vsakega člana III. reda. Zakaj?

Zdi se, kakor da bi imela samo svet in peklo pravico, da si pridobivata človeške duše. Neumorno delujeta noč in dan s tiskom in besedo, da bi zajela svoje žrtve. Vedno in povsod širita blodne nasvete, ki vodijo ljudi k neredu in uporu, k brezbožnosti in zaničevanju Boga, k sebičnosti in drugim zablodam, ki razjedajo današnjo človeško družbo. Nebroj takih, ki se imenujejo modrijane in voditelje narodov, kličejo utrujenim ljudem in izmozganim: »Pridite, uživajte sadove življenja! Siti smo starega krščanskega upanja. Nočemo več upanja, ki sega v onostranstvo, v posmrtno življenje, ampak hočemo tu na zemlji uživati!« Število teh klicarjev se je v današnjih dneh pomnožilo in še večje je število onih, ki jih poslušajo ter jim sledijo. Po svetu se je razlegal bojni klic velikanskega boja zoper krščanstvo, ko je Nietzsche zapisal besede: »Rotim vas, moji bratje, ostane zvesti zemlji in ne verujte tistim, ki vam govorijo o nadzemeljskem upanju!« V tisočeri oblikah so to besedo ponavljali, in tisti, ki so jo govorili, so mislili, kako veliko novo modrost so našli.

Ako najde nasprotnik božji toliko delavnih privržencev, ali naj Jezus z ljubeznijo svojega srca zastonj išče prijateljev, ki razumejo njegove misli, slede njegovim nasvetom, nadaljujejo njegova dela, širijo in utrjujejo v dušah njegovo kraljestvo? In glejte! Vprav v tem primeru zadenemo na veliko oviro zvestobe, na moderno bolezen v verskem življenju, na čeri, ki se ob njih razbije tudi najboljše upanje sv. Cerkve, na strah pred ljudmi. Kolikokrat popusti, sicer veren človek, ko bi bilo treba nastopiti! Češčenje Srca Jezusovega in strah pred ljudmi — to je tisto dvojno nasprotje, ki ga ne moremo doumeti. Strah pred ljudmi — človek se sramuje svoje kreposti. Zakaj? Da ne bi izgubil spoštovanja. Toda, ali zasluži tisti spoštovanje, ki izda samega sebe in najboljše, kar ima, zavaljo ene same besede in šale, zavaljo enega samega posmeha? — Strah pred ljudmi! Cvetlice odpirajo svoje čaše soncu, iz katerega črpajo življenje, orel se ziblje v jasnem ozračju, ki je njegova domovina, toda človek, ustvarjen od Boga in za Boga se sramuje svojega Stvarnika! — Strah pred ljudmi! Koga se boji? Ljudi, ki so globoko padli, ki so zatajili krepost in uživajo greh kakor vsakdanji kruh. Pred njimi strepeta in zapusti njega, ki je

dejal: »Ne bojte se tistih, ki umore telo, a potem ne morejo storiti nič več... Bojte se tistega, ki more usmrtiti in potem vreči v pekel« (Lk 12, 4. 5). — Strah pred ljudmi — nezvestoba! Odrešenik se ne sramuje pri belem dnevu in pred celo množico ljudi viseti za nas na križu zaničevan, zapuščen, med dvema razbojnikoma, in mi si ne upamo javno dokazati in pokazati, da verujemo vanj in ga ljubimo. Katoliška Cerkev skrbi zate in te vzgaja, s svojim materinim blagoslovom ter spremlja od zibelke do groba, a iz tvojih ust ne pride niti besedica, da bi branil in zagovarjal njene pravice in njene cilje! — Strah pred ljudmi — nezvestoba! Bog je moj Gospod in moj Stvarnik, vsa moja oseba je njegova last, njemu sem se daroval v najsvetejših trenutkih svojega življenja. Pa se mi kdo posmehne in moj Odrešenik in moj Bog je prodan in izdan za veliko manj kot za 30 srebrnikov.

»POSLUŠAJTE NEBESA IN ZEMLJA VLECI NA UŠESA, KER GO-
SPOD GOVORI: OTROKE SEM ZREDIL IN POVIŠAL, ONI PA SO ME
ZANIČEVALI.« (Iz 1, 2.) Ali nima Kristus dovolj vzroka, da to tožbo
dandanes dobesedno ponavlja? Sinove, hčere si je vzgojil z neskončno lju-
beznijo svojega srca, hrani jih s sladko hrano presvete Evharistije, pa
so molčali, ko ga je svet obrekoval, in molčijo, ko ga svet zaničuje, skrili
so se, ko ga je preganjal, trdijo, da ga ne poznajo, ko gre za njegovo stvar
— in vse to iz strahu pred ljudmi.

Dal Bog, da bi to očitanje ne zadelo nobenega sina in nobene hčere
serafinskega očeta Frančiška. Vsi moramo poseči v zmede sedanjega časa
in poizkušati rešiti, kar se rešiti da. Kako?

Ako je kateri član družine, ki ji pripadaš, ali kje si v službi, postal
versko brezbrizen in mlačen, ako se doma ne opravlja več skupna mo-
litev, ako preti nevarnost, da bo družino zajel protikrščanski in proti-
verski duh, bodi in ostani zvest ter prosi: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!«
— Ako imaš v svoji službi, v pisarni, tovarni, delavnici samo ti pravo
versko prepričanje, ki ga tudi brez vsega strahu kažeš, ostani stanoviten
in moli: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!« — Ako se v tvoji pričujočnosti
sramoti najsvetejše, vera in pravost, ako se izprevrže govorjenje in za-
bava v surovost, obrekovanje, dvoumnost in pohotnost, ako postane ve-
denje razuzdano in podlo, ustavi se brezobzirno ter obsodi tako ravnanje.
— Ako se v zunanjem življenju zametavajo, zasramujejo načela krščanstva,
nastopi za vero naših očetov in moli: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!«

Na dolgo in široko se odpira vsem apostolsko delovanje. V življenju
srečaš ljudi, ki so zablodili in se izgubili v posvetnih željah ter skrbah,
ki so se zapletli v krivdo in greh. Odtujili so se veri in milosti, sami v
sebi so razdvojeni, zato se jim zdi življenje tako težko in prazno, ne vedo
več, zakaj so prav za prav na svetu, kakšen pomen ima vsa ta beda, vse
to gorje. Bodi jim angel varuh in poslanec iz neba. Pripelji jih nazaj k
Odrešeniku. Vedi, ako si rešil eno dušo, si zagotovil svoji lastni večno
blaženost.

P. TARZICIJ:

Kristusu Kralju služimo

»Glej, ta je postavljen v padeč in v vstajenje mnogim v Izraelu.« Te
besede je, kakor poroča evangelist sv. Luka, govoril starček Simeon Ma-
teri božji v templju. In res je Kristus-kralj, rekel bi, mejni kamen, ob
katerem se ločijo pota, ob katerem se razdvajajo srca, ob katerem stoji
napis: ali — ali. Ali za Kristusa ali proti Kristusu.

Znani nemški pisatelj Ign. Klug je zapisal tole: Če bi človeško srce moglo vse, enega ne more: ne ljubiti. Na nekaj se mora navezati. To mu je lastno in se tega otresti ne more. Če ne ljubi Boga, se obesi na svet, in če ljubi Boga samo na pol, ga sploh ne ljubi; zakaj vse preveč jasno pravi Gospod: »Nihče ne more služiti dvema Gospodoma. Ne morete služiti Bogu in mamonu!« (Mat. 6, 24.)

Obema ne. Vsak človek se mora enkrat odločiti: ali za Boga ali svet ljubiti, ali Kristusu ali svetu služiti.

Da nam bo ta odločitev lažja, poglejmo, kaj zahteva od nas Kristus, kaj svet in kakšno plačilo nam daje eden in drugi.

Če bi v tem trenutku stopil pred nas Kristus, in bi ga mi vprašali: Gospod, kaj zahtevaš od nas, da stopimo k tebi v službo, bi nam odgovoril: »Kaj pa je zapisano v postavi, kako bereš?« — »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem!« (Mat. 10, 27.) Ako hočemo torej Bogu, Kristusu služiti, ga moramo ljubiti. Kaj pa se pravi, Boga ljubiti? »Ne vsak, kateri mi pravi Gospod, Gospod, je, ki me ljubi, temveč kdor pozna voljo moje Očeta in jo izpolnjuje, ta je, ki me ljubi,« pravi Gospod. Sveti apostol Pavel pa dostavlja: »Volja božja pa je to, vaše posvečenje.«

Posvečenje naših duš je volja božja. Sveti moramo postati. Svet postati pa se ne pravi nič drugega, kakor Kristusu podoben biti, biti mu podoben zlasti v trpljenju. Zato Bog od nas zahteva, da križe in trpljenje, nadloge in težave, ki pridejo nad nas, potrpežljivo in vdano nosimo. »Če hoče biti kdo moj učenec, naj vzame vsak dan križ na svoje rame.« — Vsak dan trpeti, kako težko je to. Toda če hočemo Bogu služiti, moramo. Veliko tolažbo imamo pri tem: Jezus gre pred nami s križem na rami. In če trpi on, kako mi ne bi!

Dalje zahteva Bog od nas premagovanje in samoodpoved. »Kdor se vsemu ne odpove, ne more biti moj učenec,« pravi Jezus. Kdorkoli se hoče darovati Bogu, mora vse posvetno zaničevati, se mora odreči vsemu, kar ni božje in odmreti mora vsem zemeljskim željam. Drugače pač ni mogoče, da bi bilo srce popolnoma božja last, da bi Bog v njem postavil prestol svoje milosti in ljubezni. Pravi božji služabniki ne smejo iskati tega, kar je zemeljsko, lažno in časno, ampak to, kar je božje, resnično in večno. Ni to lahko, a za službo Kristusu-kralju potrebno.

Še nekaj zahteva Bog od vsakega, kateri mu hoče služiti: Boj zoper greh. Zakaj Boga z grehom žaliti, se mu seveda ne pravi služiti. Vsak Kristusov služabnik se mora ravnati po prerokovih besedah: »Beži pred grehom kakor pred kačol« (Sir. 21, 2.) Za to pa je potrebna borba v skušnjavah. Modri Sirah pravi: »Sin moj, če hočeš Bogu služiti, vztrajaj v skušnjavah!«

Če torej hočemo služiti Kristusu-kralju, ga moramo ljubiti, moramo odmreti sebi in svetu, moramo vdano trpeti in se varovati greha.

Kaj zahteva svet od nas? — Nekaj povsem drugega, nekaj povsem lahkega. Ponuja nam vse vrste naslad in radosti. Uživate! Tako kliče svet vsem svojim služabnikom. Pijte iz polne čaše veselja v mladosti in v starosti, v kateremkoli stanu ste. Uživate, dokler vam srce poželi; uživajte življenje, dokler imate čas, dokler ne pride ura, ko se naslad življenja več ne boste mogli veseliti! — Tako vabi svet in njegovi otroci ravnajo, kot pravi prerok: »Plunke in harfe imajo, vesele se ob zvokih piščali in v udobju preživljajo svoje dni.« (Job 21, 12.)

Poleg tega ima še svet za svoje vse polno vab. Bogastvo in čast in ugled pred ljudmi in zlasti svobodo življenja, da živiš, kakor ti milo in

drago. To vleče. Zato pa ni čudno, da tisoči in milijoni stopajo v službo sveta, a Boga, Kristusa puščajo ob strani. Kaj je boljše? — Poglejmo!

»Ne boj se, jaz sam sem tvoje veliko plačilo.« Tako je govoril Bog svojemu služabniku Abrahamu in tako govori vsem, ki mu služijo. — Bog, naše veliko plačilo! Kolikšna misel! Bog, vsemogočni, vsevedni, neskončni, večni, — on sam naše plačilo! O da, če bi imeli sto in tisoč življenj, izplačalo bi se ga dati za takšno plačilo. Zakaj zase nas je ustvaril Gospod in je nemirno naše srce, dokler se v njem ne spočije.

In še: mir vesti, mir srca in pokoj duše! Kaj je več vredno kot to. Plačilo božje je za zvesto službo.

Kaj pa svet? Kako plačuje ta? Ali prav tako kot Bog? O ne in zopet ne. Nemir srca, nepokoj duše, — s tem plačuje svet že zdaj. In v smrti? — Proč je vse dosedanje razveseljevanje, vse se spreminja v boleost in bridkost razočaranja. Ostaja le grenko spoznanje, kesanje, a često prepozno. — Ubogi svet! Kako slabo plačuješ svoje hlapce! — Nesrečni služabniki sveta, kako slabo je vaše plačilo! —

Po božji dobroti imamo še čas, bratje in sestre! Bogu zahvala! Toda pazimo! Kmalu se bo treba odločiti. Pa samo med tem dvojim: ali Bog ali svet, ali satan ali Kristus-kralj.

P. EVSTAHIJ O. F. M.:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

V Bellpuigu in Leridi

Prestavljen v Bellpuig, je šel brat Salvator tja s pripravljeno in vedro pokorščino, ondi je znova pričel opravljati nizke službe brata laika ter je nadaljeval svoje molitveno in spokorno življenje; toda glas o njegovi svetosti je šel za njim. Nekega dne je prišla k njemu visoka osebnost: pomorski poveljnik Ramon Folch de Cardona (beri: Ramón Folč de Cardóna). Le-ta admiral je živel v nekem dvorcu na deželi v bližini samostana, tam je prebival kot zasebnik, potem ko je bil prišel v nemilost pri kralju Filipu II. Zdaj je pa prejel nenadoma povabilo od kralja, naj pride k njemu. Ker se je bal, meneč, da mu preti kakšna huda obsodba, se je zatekel v samostan, da bi se priporočil bratu Salvatorju v molitev. Naš Salvator ga potolaži: »Vi, admiral, se bojite, toda nikakršna kazen vam ni prihranjena od kralja. Pojdite in ne bojte se: ne boste prejeli nevšečnosti, temveč samo časti.« In zares, ko so pomorskega poveljnika povedli na dvor pred vladarja, mu je le-ta rekel: »Naše zvesto mesto Perpignan (beri: Perpinján) oblega in stiska francosko bojno brodovje: zberite ladje, vojake, pomorščake in potrebno orožje ter odjadrajte! Vam zaupam čast našega naroda in kralja samega!«

Napoved ubogega samostanskega brata se je uresničila.

Admiral je razglasil ta dogodek. Toda posledica tega je bila, da je bil samostanski brat prestavljen iz Bellpuiga. Predstojniki so ga poslali v samostan v Leridi, kasneje pa, spet iz istih razlogov, v Horto.

Čemu trpim?

Pred kratkim mi je prišla v roke povest, ki sem jo z zanimanjem prebral. O dveh zakoncih je govor, ki ju nesreča neprestano zalezuje, toda zaradi njune žive vere in trdnega zaupanja ju Bog vselej bogato poplača. »Ali si že bral to knjigo,« vprašam tovariša. »Sem, pa mi ne ugaja.« »Zakaj pa ne? Saj se vse srečno konča in Bog vedno dobre poplača.« »Ravno to mi pa ni všeč. Ko bodo ljudje brali to povest, bodo mislili, da je prav vselej dober poplačan že na tem svetu. Marsikomu se bo pričela majati vera.« »Morda pa misliš prestrogo?« »Mogoče. Toda, kar katekizem poglej!«

Ali obrača Bog na dobro tudi trpljenje? Tudi trpljenje obrača Bog na dobro: grešnika s trpljenjem pokori, pravičnega pa dviga v kreposti in mu pripravlja večje plačilo. Tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu. (Rimlj 8, 28.) — Kralj David. — Job. — Pogubljenim je trpljenje za kazen, ki so jo zaslužili.

Samo toliko ima katoliški katekizem o tej stvari in vendar popolnoma zadostuje. Na treh zgledih bo mogoče razumeti ves nauk.

Preveč je znana in preveč žalostna zgodba kralja Davida, da bi jo ponavljali na dolgo. Zadostujejo besede, ki mu jih je govoril v božjem imenu prerok Natan: »To govori Gospod Bog Izraelov: Jaz sem te mazilil za kralja nad Izraelci in jaz sem te rešil iz rok Savlovih in sem ti dal hišo tvojega gospodarja in dal hišo Izraelovo in Judovo: in ako je to malo, dam ti mnogo več. Zakaj si torej zaničeval besedo Gospodovo, da si storil hudobijo pred menoj? Urija Hetejca si dal ubiti z mečem, njegovo ženo si vzel za svojo ženo. Gospod je odvzel od tebe tvoj greh, ne boš umrl. Toda, ker si kriv, da so sovražniki Gospodovi brezbožno govorili, umrl bo sin, ki ti je rojen.«

Brez posebne razlage je takoj jasno: Grešnika Bog s trpljenjem pokori, da bi ga zveličal.

Toda ob tem že marsikdo nevoljno zmaja z glavo: »Jaz nisem tako velik grešnik, čemu naj bi trpel?« »Drugi so večji grešniki kakor jaz, pa se jim dobro godi.« Mogoče res, da nismo »tako veliki grešniki«, priznati pa moramo, da grešniki smo. Torej gre le za mero trpljenja, ki se marsikomu zdi prevelika.

Poslušajmo, kaj pravi sveto pismo o Jobu: Bil je mož v deželi Hus, Job po imenu; in ta mož je bil pravičen, bogaboječ in se je ogibal hudega. Dobil je sedem sinov in tri hčere. Šli so pa njegovi sinovi in napravljali gostije po hišah, vsakrter svoj dan. In so poslali po svoje tri sestre, da bi jedle in pile z njimi. In Job je vstajal ob svitu ter opravljal žgalne daritve za slehernega, da ne bi grešili.

Hudobni duh pa mu je bil nevoščljiv in je hotel preskusiti njegovo bogovdanost. Z božjim pripuščenjem mu je uničil vse imetje, pomoril sinove in hčere ter končno še njega samega udaril z gnusno boleznijo.

V tej nesreči obiščejo Joba trije prijatelji. Namesto da bi ga tolažili, mu po krivici očitajo grehe, zaradi katerih da ga tepe Bog. Job se brani in zatrjuje svojo nedolžnost in pokliče Boga za pričo. Bog se prikaže in razsodi, da se z njim ne more nihče pravdati, ker nihče ne pozna božjih sklepov; potrdi pa nedolžnost Jobovo in ostro pokara prijatelje zaradi predrzne sodbe.

Joba je Bog poplačal obilno že na tem svetu, prav nič pa ne vemo, kakšno plačilo mu je dal na drugem.

Zato si oglejmo še tretji zgled, ki so ga tako pretresljivo opisali vsi štirje evangelisti. To je Jezus Kristus, Sin božji. Čeprav brez vsake sence greha, je trpel neizmerno več, kakor sploh more trpeti človek na tem svetu. In vendar plačila v teku svojega zemskega življenja ni prejel nobenega. Umrli je zasramovan, zasmehovan, nepriznan. Svoje plačilo je prejel po smrti. S tem je dal zgled nam, kako moramo trpljenje sprejemati. »Tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu.« (Rimlj 8, 28.)

Pravičnega Bog dviga v kreposti in mu pripravlja večje plačilo.

Ob Kristusovem zgledu zatemne vsi drugi. In vendar jih poznamo. Neža in Tarzicij, pa tudi iz sedanjih dni.

Röbl piše v svoji knjigi »Enttäuschte Erzieher« takole: »Zakaj so bili apostoli razočarani, zakaj so se čutili prevarane? Ker so čakali na »Kristusovo kraljestvo na zemlji«, hrepeneli po ministrskih stolčkih, ker bi kot Kristusovi učenci radi veljali za prve. Kristus o vsem tem ni hotel nič slišati. Nasprotno: Pride ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da služi Bogu. Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani; blagor vam, kadar vas bodo zaradi pravice zasramovali in preganjali. Ne miru, ampak meč! Sovražili vas bodo, izročali sodiščem, obsojali na smrt na križ — znamenje popolne nemoči.

Ne, vera ni žamet in svila, kruh z medom in maslom; vera je kot skala in jeklo, kri in ogenj. To mora biti naše načelo in potem ne bo razočaranja. To je resnica.

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

(Nadaljevanje.)

Brat Jurij pri bolnih sobratih

Kdorkoli je v samostanu obolel, je smel prav gotovo pričakovati, da ga bo br. Jurij kmalu obiskal, morda med prvimi. Sicer ne moremo ugotoviti, koga je najrajši imel. Najresničnejši odgovor bi bil: Najbolj je ljubil najrevnejše bolnike, ki so bili najslabši.

Vsak dan je našel toliko časa, da je obiskal stare redovne »invalid«, ki so stalno potrebovali postrežbe in samo še čakali na rešenje iz te solzne doline. Z vso prijaznostjo in ljubeznivostjo jih je tolažil, jim vlival zaupanje v dušo in s tem osvežil njihovo potrpežljivost. Razen prijaznih besed na jeziku, je imel pa še kaj drugega v svoji pletenjači: mlečni kruh, prepečenca, fino pecivo, ki ga je prejel od redovnic, čokolado za uboge starčke. Iz mladih let pekovske obrti je ohranil še vedno dober okus peciva in sladkarij — a, ne zase, ampak za druge — za bolnike. Takih reči je dobival v izobilju od dobrotnikov, ki so dobro znali, kako plemenito vse to razdeli. Kajpada kot vesten redovnik ni sprejemal ne delil darov brez dovoljenja svojega predstojnika. Ubogi starčki so se vedno razveselili, kadar jih je obiskal, ter mu marsikaj zaupali. Ko je pozneje bil postavljen za nabirača milodarov za samostansko družino, je užival prostost ob nedeljah in praznikih. Razen za molitve in pobožnosti je porabil te dni za postrežbo bolnim sobratom. To mu je prinašalo veliko veselja.

Kdor je br. Jurija bliže opazoval, se mu je dozdevalo, kakor da bi ta kapucin ne imel telesa za drugo, kot da ga mrtviči in zatajuje. — »Telo je divja žival,« je včasih rekel. »Treba ga je krotiti.« In res je ravnal z njim kot z največjim sovražnikom. Spanja mu je privoščil komaj dve uri po 22 urah napora, duševnega in telesnega dela: Polovico dneva v službi pri oltarju, v molitvi na kolenih, drugo polovico pa je romal od hiše do hiše, stopal po stopnicah gori in doli, proseč miloščine za samostansko družino. Večkrat se je postil do večerje. A še te si je v pičli meri privoščil. Koliko obiskov je napravil popoldne mladeničem v prisilni delavnici, otrokom v sirotišnici in bolnikom. Nekateri take obiske so mu predstojniki ukazali, a druge pa dovolili, če so zunanji ljudje zanj prosili. Pri tem mu je bilo malo mar za lepo ali slabo vreme, za dež ali sonce. Obiskoval je dobrotnike samostana, deloma da se zahvaljeval za prejšnje dobrote, deloma da je prosil novih. Vrh tega je na povelje papeža Klementa XIII. vsak večer obiskal vojvodo Piombinija in njegovo gospo, ki sta za to dobroto prosila sv. očeta.

Kdo od navadnih ljudi bi mogel s povprečno srednjimi močmi skoraj 22 ur dnevno opravljati razna dela in skrbeti za to in ono. In vendar br. Jurij, sicer slaboten in bolehen, je v tem vztrajal z božjo pomočjo. Že v svojem 28. letu je dobil kilo. Vojvodov zdravnik in obvezač sta se izrekla, da je nemogoče mu znatno pomagati, ker ni niti varno ga obvezovati s kilnim pasom. Dostikrat je obložen kot tovarna živina z jerbasi in vrečami kruha komaj dospel v samostan. Zaradi strašnih bolečin po tako težavnem potu se je moral takoj uleči v posteljo. Neredko ga je na potovanju po mestu napadla taka slabost, da se je moral zateči v kako dobro hišo in iskati pomoči.

K tej nadlogi mu je božja Previdnost še drugi križ naložila. Na nogah so nastale zabrekle žile, silno mu obtežujoč hojo. Nekega deževnega dne je dospel Jurij ves premočen v palačo vojvode Piombinija. Ta mu je takoj postregel z okrepečili in svežimi nogavicami. »Pri tej priliki,« se je ponašal izrazil vojvoda, »sem videl njegove boleče noge.« Bolezen je postajala vedno hujša. Br. Jurij je moral v posteljo. Čez nekaj časa je okrevail in obiskal vojvodo Piombinija. »Kako je kaj z zdravjem,« ga vpraša vojvoda. »Nekoliko bolje,« odgovori Jurij. — Čujmo še, kaj pripoveduje vojvoda Piombini o njem. »Povedal mi je, da je sicer rana na nogi odprta, a se bolje počuti. Kar naenkrat pa se mu ulijejo solze ter vzklikne: 'O, čudovita milost, ki sta mi jo ljubi Bog in sveti Frančišek iskazala'. Jaz se začudim nad temi besedami, ki jih nisem razumel. Tedaj mi pove, da je v prejšnjem tednu s p. Ludovikom bil na bernji za samostanske potrebe, kar se pripelje mimo voz obolele markize Sinibaldi, ki ga prosi, naj se usede na voz. P. Ludovik se je takoj poslušil povabila. Br. Jurij pa smatra za bolje, če gre peš.«

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Duhovniška tretjeredna skupščina za lavantinsko škofijo je imela dne 8. avgusta v frančiškanskem samostanu v Mariboru svoje redno letno zborovanje, na katerem je bil za novo triletje izvoljen sledeči odbor: predsednik dekan Franc Sal. Gomilšek, njegov namestnik kanonik dr. Jožef Mirt, tajnik prof. dr. Jožef Meško, blagajnik župnik Ferdo Pšunder, svetovalci: župnik Jožef Čede, dekan Ivan Messner, spiritual Anton Karo

in župnik Jurij Mikolič. — Sklenilo se je posebej: 1. v bogoslovju naj bodo redna poučna predavanja o sv. Frančišku, o namenu in pomenu ter pravilnem vodstvu tretjega reda; 2. ustanovi naj se duhovniška asketična knjižnica, ki naj ji pošiljajo tudi duhovniki knjige, katerih sami več ne potrebujejo; 3. po dekanijah ali večjih skupinah naj se vršijo poučni sestanki za člane predstojništva laičnih skupščin tretjega reda, da spoznajo svoje delo in svoje dolžnosti; 4. pripravi naj se spominska knjiga za žive duhovnike, kakor je nekrologij spominska knjiga za rajne duhovnike; imena naj bodo razvrščena po rojstnih dnevih na vse dneve celega leta; 5. priporoča se duhovna molitvena zveza vseh članov, da veliko molijo drug za drugega v sedanjih resnih časih, ker nič ne vemo, kaj nam bo prinesla prihodnost, a to dobro vemo, da sovražniki sv. Cerkve napenjajo vse sile, da bi uničili ali vsaj zmanjšali njeno moč.

Novi samostan v Brežicah

Brežice:

Naša skupščina je dobila novega voditelja. Pred nekaj tedni je došel k nam iz Ljubljane novi gvardian p. Ernest Jenko. On je prevzel službo voditelja tretjeredne skupščine v Brežicah in obenem službo vizitatorja brežiškega okrožja. P. Ernest je znan kot spreten voditelj III. reda. On je bil tisti, ki je pred 30 leti izpeljal podrobno organizacijo tretjega reda v Ljubljani. Želimo mu mnogo uspeha med nami v Brežicah.

Brežiško okrožje ima zdaj poleg domače še šest tretjerednih skupščin in sicer: v Zdolah (od l. 1898), v Sromljah (od l. 1926), v Pišecah (od l. 1930), v Kapelah (od l. 1936), na Bizeljskem (od l. 1937) in na Dobovi (od leta 1938).

Ljubljana:

Porcijunkula je bila za našo skupščino veliki praznik. Že 1. avgusta opoldne se je zbralo v cerkvi gotovo 1000 tretjerednikov za otvoritev porcijunkulskih odpustkov. Bilo nas je toliko, da se nismo mogli vsi razvrstiti v procesijo s svetinjo sv. Frančiška. Prelepi obred otvoritve Porcijunkule je kar zajel celo skupščino.

Meseca avgusta smo imeli sprejem in obljube novih članov in sicer: prvo nedeljo v avgustu je bil sprejem, zadnjo nedeljo pa so bile obljube.

Te redovne obrede imamo pri nas dvakrat na leto in sicer vedno na slovesen način. Kar mogoče se zbere vsa skupščina v cerkvi pri popoldanski službi božji. Predpisane molitve molimo iz novega Priročnika vsi na glas. Obred se vrši vedno pri glavnem oltarju s primernim nagovorom. Privatno malokdaj sprejemamo nove ude. Zakaj bi se tudi skrivali, ko so obredi tako ganljivo lepi.

Nekatere skupščine delajo s tem veliko napako, ko imajo te obrede, da nihče ne ve, kdaj. Morda na koncu kake pobožnosti skrito kje pri stranskem oltarju. Popolnoma napačno! Pri nas opravljamo to javno pri farni popoldanski službi božji. Ob določeni uri zabučé orgle, voditelj in kandidatje pridejo pred glavni oltar, ki je svečano razsvetljen. Potem se začne obredi počasi in slovesno. Po obredu so litanije in blagoslov. Vsem pričujočim se resna slovesnost dopade. Tako javno delajte povsod! Kaj bi se skrivali? Naj sveti vaša luč pred ljudmi!

Sprememba v vodstvu ZVFK.

Provincialno vodstvo je določilo za novega voditelja Velikih križarjev p. Tarzicija Toša, ki je tudi prefekt v Serafinskem kolegiju. Novi voditelj je bil prej vodja Frančiškove mladine v Mariboru in je bil med tamkajšnjo mladino splošno priljubljen. Želimo mu veliko uspehov na novem mestu.

Pilatova vlada

(Nadaljevanje.)

Dobrovlje

Vsi so bili odšli, le Marjan in Jože sta ostala v taboru. Marjan, ker je pač Marjan, Jože, ker je pač Jože. Gledala sta za onimi zgodaj v jutru, nato sta zaprla šotornice in zaspala. Čudno slovo...

Fantje so spešili v breg. Pot je bila trda, nerodna zaradi kamenja in skal. Le malo so vozili po njej. Vila se je visoko, zdaj sem, zdaj tja, ni ji bilo videti konca. Taka pot utrugi, posebno če je človek tešč. Zjutraj so se fantje zmenili, da bodo v Dobrovljah vsi pristopili k obhajilu.

Pred vsemi sta stopala p. Kornelij in Pilat. Za njima trije, ki so radi hitro hodili. Nato pa dolgo nobenega. Čisto zadaj so bili drugi s

patrom voditeljem. Ti so se ustavljali vsak trenutek in se razgledovali. Hvalili so krasen razgled, če se je kaj ali pa nič videlo. Čudna vojska, toda šli so.

Za čuda dobro pa se je držal Mesala. Bil je na tem izletu še prav posebej razpoložen. Tekal je okrog povsod, kjer le ni bilo poti, so ga videli, klatil je sadje, če le mogoče zeleno, zdaj zaostajal in bil zadnji, pa takoj nato zopet prvi. Čuden možic! Prav nič rimske odločnosti — stopati po začrtani poti do konca. Nu, pa se ni utrudil, čeprav so vsi mislili, da se bo. Prav tako živahen je bil, ko so se vrnili, kakor takrat, ko so odšli.

Od zadnjih se je odtrgal Petronij in spešil k Pilatu. Zdelo se je, da vsi skupaj nekaj namerjajo. Toda ne.

»Koliko je do vrha?«

Pilat se je okrenil, p. Kornelij pa je pogledal Petronija izpod naočnikov. Oni je čakal odgovora. Ni ga bilo. Šli so vsi trije molče!

Zadnji so bili globoko spodaj, ko so prvi s p. Kornelijem prišli do pota, kjer se hrib na ono stran pregane v dolino.

Obstali so. Bila je čudovito lepa slika.

Vse okrog hribi, zeleni in čudno svetli v julijskem soncu. Na večerni strani so se belili vrhovi Savinjskih Alp, malo bolj proti severu Mozirska planina, za njo Uršla gora in čisto tam na obzorju Matjaževa Peca. Kdor pa se je okrenil na nasprotno stran, je videl samo, skoraj neskončno ravan, čisto tam spodaj pa bele pike — Celje! Pod nogami je ležalo Nazarje, dolino je srebrila Savinja.

Križarji pred cerkvijo sv. Urbana na Dobrovljah

Prvi s patrom Kornelijem so gledali brez besed. Še na žejo so pozabili, samo gledali so, gledali, gledali... Joj, kako krasna zemlja. Fantje so to čutili s zanosom — naša zemlja.

»Pojdimol« je pretrgal molk p. Kornelij.

»Da bi že šli?« so povzeli fantje.

»Pojdimo! Pot je še dolga, žeja vas in sonce žge!«

Ni jim še bilo, da bi šli, pa hiteti je bilo treba, ker če so prvi obstali, zadnjih ne bi bilo mogoče spraviti naprej.

Ločili so se in stopili v gozd. Svečana tišina, kraj, kjer so jih zagrnila črne sence stoletnih dreves. Bila je čudovita pot. Zadnji trije, ki so poprej zbijali šale, so molčali. Pilat je hodil zamišljen, pater je mislil svoje, tudi Petronij ni govoril. Tako so hodili, le tu in tam jim je na uho udaril smeh zadnje čete.

Iz gozda so stopili med polja in senožeti. Rumeno klasje se je bogato klanjalo do tal. Dišalo je po sveži travi.

Takoj za prvo hišo med senožetmi so zagledali Dobrovlje. Cerkev v majhni kotlini, sam cvet sredi hribov.

Zopet so obstali, da bi gledali, pa se je že zadrevil Petronij s presunljivim vriščem, da so ga vsi začudeno zrl.

»Kaj mu je?«

Nihče ni vedel. Zdaj so tudi fantje hiteli z besedami.

»Pa smo tu!«

»Dolga je bila!«

»Žejen sem!«

»Čakaj malo,« ga je tešil Pilat, »čakaj, da pride p. voditelj. Potem bo maša, peli bomo, da bo veselje.«

»Ti boš pel, ti! Vedno ti goni isto, petje, petje!«

Pilat je začuden pogledal Maksa.

»Kaj pa žebraš, Maks?«

»Ah, vedno isto goniš!«

»Moj Bog, če mlad fant ne bo pel, kdo pa bo?«

Vmešal se je p. Kornelij.

»Ne robanti, Pilat! Bomo že peli, vsi bomo peli!«

Maks je nejevoljen odšel naprej za Petronijem, skoraj jezen, ker njegova ni bila zadnja.

Ustavili so se pred cerkvijo. Visoke stopnice vodijo do obzidja iz turških časov. Častitljiva starina. Še lepša je cerkev. Oltarji so prenovljeni, vsi v zlatu. Bahavi barok se košati na vseh straneh.

Pilat je sedel za orgle. Ni mu bilo, da bi pred cerkvijo čakali onih. Sprejeti jih je namerjal z mogočno pesmijo vernih pogorcev.

Bilo je veliko ljudi. Skoraj polna cerkev. Seveda ni vsak dan, da pridejo mestni fantje v lepo pogorsko podružnico in pojejo Bogu v čast.

Orgle so mogočno pretrgale zbrano tišino. Vse glave so se okrenile nazaj. Že je začel Pilat »Lepa si roža«. Vsi so povzeli za njim, tudi Maks, čeprav se je prej kupal. Takega petja sv. Urban še ni slišal. Skoraj z začudenim zadovoljstvom je gledal srenjo, ki je z vse večjo vnetostjo prepevala.

Ko so prišli zadnji s patrom voditeljem, jih je sprejelo ubrano pritrkavanje in mogočno petje. Fantje so gledali začudeni. Še bolj začudeni pa v cerkvi.

»Toliko ljudi?«

»Pa na delavnik?«

Ni jim šlo v glavo!

Po maši jih je sprejela gostoljubna domačija »pri Vratniku«. Tudi opoldne so bili tam.

Fantje so se spet čudili.

»Je mogoče? Tako gostoljubni?«

P. Kornelij je dražil Mesalo, končno so vsi skupaj zapeli. Pesem se je vrstila za pesmijo. Tako je minilo — — —

In konec?

Pozno popoldne so prišli vsi prešerno razposajeni v tabor.

Jožeta in Marjana so našli speča v senci. Poleg njiju je ležal prazen lonec za marmelado.

»Mrhe!« se je hudoval Pilat.

Petronij pa je ugotovil, da sta pospravila cel lonec marmelade!

»Mrhe!« je še pritrdil Pilat.

Zveza večjih sestic sv. Klare

Sprejem v ZVSK.

Pri sprejemanju članic v ZSK (Klarice) in ZVSK (večje Klare) do sedaj še nismo imeli točnih določb, katera naj bi bila starostna, oz. študijska doba za vstop v eno ali drugo Zvezo. Da se to vprašanje uredi, je sedaj vrhovno vodstvo Frančiškove mladine za Slovenijo v soglasju z vodstvi ZSK in ZVSK po odobrenju preč. provincialnega predstojništva odločilo sledeče:

1. Kot mejna doba za sprejem v ZVSK se določi prestop iz nižje v višjo srednjo in sorodne šole ter nadaljnje višje razrede, akademije i. sl.

2. Deklice z osnovno šolo ter nižjimi razredi srednjih šol se sprejemajo v Zvezo Klaric, ki imajo tej razdelitvi ustrezajočo višjo in nižjo skupino.

3. Ko članice ZSK (Klarice) prestopijo iz nižje v višjo šolo, prestatnejo biti članice ZSK in stopijo avtomatično v ZVSK, kjer so pri prvem sprejemu sprejete kot redne članice brez pripravljalne dobe, ob kateri priliki polože prisego na prapor in dobe Zvezni znak.

4. Odredba stopi v veljavo s pričetkom letošnjega šolskega leta.

Voditeljem klaric in večjih Klar bo s to uredbo gotovo zelo ustrezno, kajti prevelika starostna in študijska razlika med sestrami je nemalo oteževala vzgojno in izobraževalno delo.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1938.

Dr. o. Stanko M. Aljančič, ofm, voditelj ZVSK.

Naš izlet v Kamniško Bistrico

Prišel je tako težko pričakovani in zaželeni dan našega celodnevne- nega izleta. Odločile smo se za v Kamniško Bistrico, da si ogledamo kra- sote narave v tem kraju.

Skrbelo nas je, ali bo lepo vreme, kajti skoraj vsaki dan je deževalo, pa tudi, ali se bomo zbudile tako zgodaj, ker naj bi šle s prvim jutranjim vlakom. To menda veste vsi, da se zjutraj tako težko vstane (posebno še ob počitnicah), toda za izlet se naredi vse.

Šlo je po sreči vse, samo da so nekatere le raje ostale v gorkih po- steljicah, nekatere pa so se zbale »Rožnodolskega strahu«. Za tiste, katere so prišle, je bilo pa glavno, da je bilo vreme izborno.

Zbirale smo se na kolodvoru in bile nemalo nestrpne, ker ni bilo vseh, ki smo jih pričakovale, najbolj pa zato, ker še ni bilo g. patra, našega voditelja. Nazadnje pa je vendarle prišel; sicer je malo debelo pogledal, ko nas je bilo tako malo, kajti on je gotovo pričakoval vse Klare, pa je pozabil, da so počitnice.

Toda časa je bilo malo za gledanje in premišljevanje, zato je raje hitro priskrbel karte in odšli smo slovesno na peron.

In sedaj smo v vlaku. Rezervirali so nam polovico popolnoma novega vagona. Sedaj ko se ni bilo mogoče več premisliti, ali bi šle ali ne, se je naše izletniško razpoloženje še povečalo. Bilo nas ni veliko, toda veselja, smeha in petja je imela vsaka v zalogi toliko, da nismo pogrešale prav ničesar. Nekoliko mračni obraz g. patra zaradi premajhne udeležbe se je

vedno bolj jasnil, in ko se je bližal vlak Kamniku, se je že smejal in pel z nami.

Ob pol sedmih smo srečno dospeli v Kamnik in takoj krenili peš na pot v Kamniško Bistrico. Vodstvo je prevzela Nuška, najmlajša v družbi, ki se je izkazala kot dobra vodnica, ki jo priporočamo. Pot je bila lepa, ne preveč blatna, vroče nam ni bilo. Tu pa tam je posijal kak sončni žarek, ki se je zrcalil potem na tisočerih rosnih kapljicah, blestečih se na travi, detelji, ajdi, drevju in na kapicah naših čevljev.

Veselo smo prepevale vso pot in živahno kramljale, saj smo si imele dosti povedati. Občudovala smo krasoto jutra, četudi je bilo nebo oblačno. Nema lokrat so se oglasili ptički kakor v odgovor na naše petje. Bolj ko smo se bližali cilju, večje je bilo naše veselje.

Po dveurni hoji smo počivale in zajtrkovala. Šele pri odpiranju nahrbtnikov smo se spomnile, da smo skoraj tešč. Patrov nahrbtnik, ki je bil rejen, kakor da se odpravlja za 14 dni na planine, je hranil v notranjosti različne dobrote za nas. G. dr. je bil zelo požrtvovalen in nasitil je najprej nas, potem je šele sedel on in popil nekoliko kave.

Ko smo tako jedle in pol ure lenarile, smo se odpravile naprej. Naši vriski so odmevali od gora. Hodile smo precej hitro, kar tekle bi najraje, samo da bi prej prišle do soteske in videle slap.

Točno ob desetih je bilo, ko smo dospele do slavnih Predoselj in si jih ogledovale. Prijeten hlad, ki je vel od njih, šum voda, penečih se skozi skalnato sotesko, divje strme stene, pod katerimi nas je peljala pot preko mostičkov nad temnozeleno reko, to nas je popolnoma prevzelo. Utihnile smo in skoraj pobožno gledale čuda narave. Človeka navduši ta lepota tako, da bi stal in gledal, ne meneč se, da čas beži. Naša Tiča je pokazala, da zna prav krasno poljubljati zemljo. Najbrž je bila tako presenečena nad krasoto soteske in slapa, da je pozabila na hojo in naredila je krasen skok, ki bi se lahko nesrečno končal, če je ne bi hitro ujeli. Posledice pa so se ji poznale na roki in nogi toliko časa, dokler ni prišla do pristopne vode in jih pustila tamkaj.

Težko smo se ločile od tega prelestnega kraja, toda morale smo. Čez dobre pol ure smo bile že v Bistrici. Seveda smo morale hitro poskusiti, kako bo kaj šlo po skalah. Našle smo eno precej veliko ob izviru in hajd nanjo.

Malo je začelo rositi in zato smo se podali v kočo, naročili takoj čaj in sedli za mizo na verandi. Sledilo je slovesno odpiranje nahrbtnikov in soglasno smo ugotovile, da vsebuje še vedno največ dobrot patrov nahrbtnik. Razložile smo vse po mizi in vsaka je jedla, kar in kolikor ji je srce pozelelo. G. p. se je pritoževal, da premalo jemo, toda Marja mu je dejala, da se gre takoj v Ljubljani tehtat, ker jo zanima, koliko se je zredila. Res imenitno smo se zabavali, toda tudi v tem veselju smo se spomnili ostalih, ki ne morejo uživati z nami tega veselja in krasote. Hitro smo šle po razglednice in izbrale najlepše slike, da se bo naslovljencem tudi zbudilo poželenje po teh lepotah.

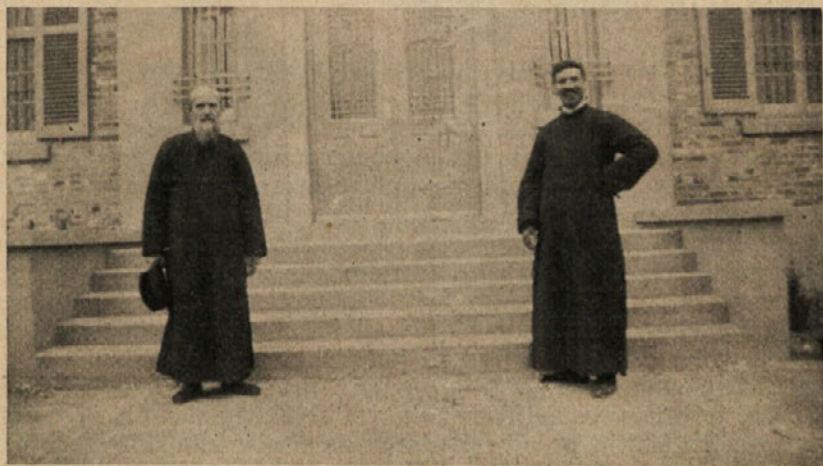
Nekako ob 2 smo krenili zopet na pot in sicer k Nandetovi jami. Pot je precej strma in na nekaterih mestih težko prehodna. Toda Klare so se izkazale za dobre turistinje. Pupa je celo prehodila vso pot v lakastih čevljih, ne da bi jih kaj poškodovala, toda ne priporoča jih vam, kajti neštetokrat je vzdihnila: »Zakaj nimam drugačnih čevljev?« Gotovo ji je bilo hudo, ker ni mogla hiteti in skakati kot ostale.

G. p. je imel s seboj tudi »Vodnika« in nam razlagal. Vendar je moral prvo razlago ponoviti, kajti previdna in preudarna Diana, ki je plezala tako, da se je najprej usedla skoraj na vsako skalo in nato šla

naprej, in Pupa, ki je dobro pogledala, da ni stopila na kakšen oster kamen, sta zamudili vse. Pot nas je vodila čez hudournik in nato skoraj navpično do Nandetove jame. Tu pa ne bi več spoznali Klar. Te ponižne in pohlevne deklice so se naenkrat spremenile v vročerkvne rokovnjače. (Nadaljevanje prihodnjič.)

Kitajski misijonar piše

Sem še vedno v istem misijonskem delokrogu v predmestju Hankow. Kraj se imenuje Švejcan. V zadnjih mesecih je bila tu s pomočjo milodarov pozidana nova trirazredna dekliška šola, ki so jo vzele v oskrbo bele sestre Marijine frančiškanke. One so pozidale tudi bolnišnico za oskrbovanje mnogih bolnikov. Obe zgradbi sta bili blagoslovljeni na praznik sv. Jožefa (19. marca). Naš misijonski škof je izvršil slovesnost.

P. Baptista Turk in p. Peruzzi pred bolnišnico v Hankowu

Po končani vojni si bodo sestre sezidale velik samostan pri cerkvi Kristusa Kralja. Zdaj stanujejo v bolnišnici. Pri bolnikih jim pomaga en moški strežnik in ena bolničarka. Za resne bolniške primere prihaja dvakrat na teden sloveči zdravnik-domačin dr. Chou iz Šanghaja. Ta zdravnik je odločen katoličan. Bolniki prihajajo v velikem številu od blizu in od daleč. Mnogo nevarno bolnih prejme tudi sv. krst.

Tu se mi nudi prilika, da lahko ustrežem blagim svojim dobrotnikom, da umirajoči otroci dobe pri sv. krstu imena po njihovi pobožni želji. Nabrane zavržene deklice pošiljamo v misijonsko sirotišče italijanskih sester.

V novi dekliški šoli je v dveh razredih že nad 60 učenk. En razred oskrbuje katoliški učitelj, drugega pa redovnica domačinka. Poleg tega imamo še ženski katehumenat, kjer katehumene prejema potreben pouk za prejem sv. krsta in drugih zakramentov.

V mojem misijonskem delokrogu je vsega skupaj 13 šol s približno 400 učenci. Meseca januarja mi je prišel na pomoč misijonar p. Evstahij Peruzzi (na sliki desno!).

O grozni vojni berete poročila v časopisju. Kadar prifrče sovražni zrakoplovi, se vsi skrijemo pod betonirani cerkveni tlak. Včasih preživljamo strahovite ure. Molite z nami za srečen izid vojne.

P. Peter B. Turk O. F. M., misijonar.

O. STANKO Marija:

Božično pismo kitajske misijonarke

Po 6 mesecih nam je šele prišlo v roke, obenem pa tudi nadaljevanje istega konec januarja 1938 in drugo pismo konec februarja. Naj bodo v »Cvetju« priobčena, ker je bila od mnogo strani izražena želja, naj poročamo o daljнем delovanju naše kitajske misijonarke.

Iz pisem doznavamo iz prvega vira in čisto neolepšano, kakšno je delovanje misijonarke v današnjih vojnih razmerah na Kitajskem. Dasi ne razpravlja o politiki, čutimo iz vsake vrstice, kako strašno nesrečo je nenasitni japonski imperializem prizadejal ubogemu kitajskemu narodu in kako ogromno škodo je povzročil katoliškemu misijonstvu.

Od nočne službe, ki jo je opravljala pri ranjenih v bolnišnici do pred božiča, je bila prestavljena k dnevni službi istotam, o prostem času je pa s sestro hodila prosit milodarov za tisoče kitajskih beguncev, ki so se zatekli pod varstvo FMM. — Z novim letom 1938 je pa naša misijonarka postala zopet — dijakinja. Na željo predstojnikov je vstopila v 4 letno kitajsko šolo s pravico javnosti, ki se konča z diplomo. Že po treh tednih pridnega študija je naša Slovenka naredila prvi izpit iz težke snovi, na katerega so se druge redovnice pripravljale štiri mesece; za sredo marca je bil določen že drugi izpit. Poleg izredne darovitosti — študij kitajščine je zelo težak — je tu očitvidna pomoč božja, kateri skromna misijonarka pripisuje največji del uspeha. — Toda pustimo jo, naj sama poroča...

Najbolj ljubljениm na božični dan!

P. C. C.

Pišem, čeprav ne vem, ali sploh moji doma prejmejo kako pismo od mene ali ne, saj je to že četrto, na katero ne prejmem odgovora. Morda, morda bo pa le prihitelo voščilo ljubezni in miru iz kitajskih božičnih jaslí k srcu mamice moje, sestre in bratov.

Kako vam je danes, najdražji? Ali vam je sladko v duši ob objemu Novorojenega, ali vam je razlil v srca vse obilje Svojega nebeškega miru, čutite vso Njegovo ljubezen, ali ste res srečni ob Njem, ki je tako ubog, ponižen, da bi nas obogatil, nas osrečil? O, kako prosim vsega tega danes za vas, kako rada bi, da bi vsaj danes okusili čisto srečo v Bogu samem... Kako mi neprestano danes hite misli k mojim. Mama moja, saj Ti je bilo lepo v duši ob polnočni sveti maši in si bila srečna ob združitvi Malega v jaslícah, saj si ob Njem našla vse svoje. Našla tudi otroka, ki nanj prav

posebno zdaj misliš, in si videla, da je srečen, tako srečen, in si čutila, kako sem Jezuščku naročala, kaj naj Ti govori: tako kot bi On Sam rad govoril Svoji Mamici. Nič Ti ni bilo težko, vem da ne, samo Tvoja božična sreča je bila letos večja kot druga leta. Ildefonz, Kalist, kajne, da sta bila srečna, ko sta v rokah držala Novorojenega in sta Ga v presrečnih trenutkih gledala in prosila blagoslova za njo, vajino misijonarko. Milica moja, mislim, molim za Te; o, ko bi Ti vedela, kaj je božič duši, ki je Bogu posvečena. Kako rada bi vam povedala, kako vas vse ljubim, kaj čutim, ko ob evharističnih jaslicah prosim za vsakega posebej. Pa saj vam On, Evharistična Ljubezen, govori, kar vam jaz ne morem.

Pogled na japonsko sv. goro Fudži iz novicijata FMM

Kako mi je bilo o božiču, prvem kot kitajski misijonarki. — O, lepo, nebeško lepo — prvič, vsa samo Njegova, Njemu posvečena, v Njegovi službi, Njegova last. Kako me ne bi v Svoji zvestobi obdal z vso Svojo ljubeznijo, saj sem zaradi Njega bila letos prvič tako sama, tako daleč od sre, ki jih na zemlji najbolj ljubim. Kako iz duše sem pela prelepo polnočno mašo, v koliki sreči je duša počivala na Srcu Novorojenega, kako je bilo neskončno lepo bdeti ob evharističnih jaslicah in se potapljati v skrivnosti Evharistije. Da, tu nisem čutila osamljenosti, tu sem vas imela, najdražji moji, tu je bil moj presrečni božič. Da, pa je bilo na sveti večer pred polnočno sveto mašo, ko so misli hitele tja v domačo hišico v objem mojih dragih — in je srce otroka tako zahrepenelo samo po trenutku počitka na mamičnem srcu in iskalo toplega pogleda Tvojih oči in Tvoje besede ljubezni, zlata moja mama. Ne vem zakaj. Morda si prav ob tem času Ti posebno mislila name, ali pa je božja ljubezen pri-pustila ta trenutek človeške slabosti, da sem pozneje tem bogateje občutila, kaj se pravi, biti res srečna samo v Bogu...

30. januarja. — Kako se bojim, da mama težko pričakuje božičnega pisma in misli, kaj je otroku! Odpusti, mama, vse Ti bom povedala — danes — na kitajsko novo leto, ko sem ukradla nekaj trenutkov, da pismo nadaljujem.

Nočne službe nimam več. Pred božičem je bilo, ko so mi rekli, da sem že dovolj trudna, čeprav v resnici nisem bila prav nič; dali so mi delo podnevi v bolnišnici — rane naših vojakov sem zdravila, odrezane ude previjala, gnojne rane izmivala. Kako je bilo lepo, kako čudovito pomaga milost božja. Česar prej za nobeno ceno ne bi zmogla, mi je bilo zdaj tako lahko: prav res bi rada, da bi moja brateca videla, kaj se pravi, biti prava misijonarka, ki se ne sme ustrašiti ničesar. Pa saj je delo v božji službi, jutranje sveto obhajilo najmočnejše krepilo in v prelepih trenutkih adoracije — veš, mama, v zavetju smo, pa imamo vendar dovoljenje za vsednevno česčenje Evharističnega Kralja — se duša navžije spet tolike ljubezni, da ji v njej nič ni pretežko.

In če sem imela še malo prostega časa, sva pa s sestro beračili za naše kitajske pribežence. V tako čudovito umazane kitajske luknje sva zašli, da včasih niswa vedeli, kako bova ven prilezli; potem pa v evropske palače od vrat do vrat. Na podstrešju kakega 17 nadstropnega nebotičnika sva pa v največjem zadovoljstvu pospravili malo kruha za kosilo. Ej, to je življenje misijonarke!

V vseh mogočih jezikih sva govorili: sestra Angležinja angleško, jaz pa francosko in nemško, oh, kitajsko pa obe, pa so bolj kretnje in roke govorile kot pa usta. Neki zdravnik, Dunajčan, me je skoraj objel, ko sem mu rekla, kje sem rojena (op. m. Kalista je rojena v Beljaku, po starših je pa Gorenjka, Škofjeločanka) in me ves srečen spraševal, če morem spoznati sliko neke pokrajine. »Schauen Sie doch, kennen Sie es nicht mehr? Hier Mittagskogel, hier — See (sem pozabila, katero jezero — op. najbrž Osojsko jezero), nicht weit von Villach.« — Seveda jaz nisem ničesar prepoznala.

Kaj pa zdaj? — Nekaj dni pred našim novim letom je bilo, ko so nam — šest nas je — odvzeli delo v bolnišnici in zdaj imamo kitajsko šolo. Je priznana od oblasti. Neki Amerikanec je njen ravnatelj. Po končanem študiju je skušnja z diplomo. S štirimi redovnicami presv. Srca (op. te redovnice so vzele pregnane FMM pod svojo gostoljubno streho) se učimo skupaj; te so pričele že septembra; dva kitajska učitelja prihajata k nam vsak dan, vsak po eno uro. Štiri ure na dan prebavljamo kitajščino. Pa sem se spet tu morala pokazati misijonarko. Sestre presv. Srca so bile skoraj 4 mesece v polnem teku študija, mojih pet sester tovarišic, ki so že eno leto pošteno študirale kitajščino, že ta jezik govori, piše in razume. Jaz ubogi najmlajši revež sem se prej učila samo dva tedna (op. v Nankingu), vojska mi je pozneje vse vzela, nisem ne razumela, ne govorila, še manj pa pisala teh kitajskih čačk — in v treh tednih moram predelati vso snov za prvi izpit. M. provincialko sem prosila, naj me ne pusti delati te skušnje, saj je ne zmorem, pa je rekla, da sem mlada, se lahko učim, da bom druge takoj dohitela. Bog mi pomagaj in sreča misijonarska! Na delo sem se vrgla in ne prej popustila, dokler nisem predelala vse snovi za izpit, ki smo ga položile pred enim tednom: neki čisto tuj kitajski profesor je prišel. — Zdaj nadaljujem in hitim, saj šola ni tako zelo poceni, si lahko mislite, in da m. provincialki, ki tako skrbi za svoje študentke, olajšamo breme, hočemo dovršiti šolo v kolikor mogoče kratkem času: rečeno je štiri leta, pa seveda to ni za nas. Marca je že drugi izpit.

Vidiš, mama, zato nisem hotela in ne mogla prej pisati, da ne izgubim nobenega trenutka, danega za učenje. Nič ni pretežko. Kot sem iz pokorščine prej hitela v bolnišnico, tako zdaj v pokorščini — saj je v njej volja božja in torej tudi božja milost — hitim z učenjem. »Učite se,« pravi dobra m. provincialka, »saj je v božjo slavo in v blagor duš.« O da, saj ta velika duša to ve; koliko duš je v 30 letih na Kitajskem s svojim popolnim znanjem kitajščine pridobila za Boga, koliko kitajskih vojakov je samo zdaj v času vojske spreobrnila, da so se kot pravi, goreči kristjani podali v svoje vasi. Jaz se mji tako zelo hvaležna, da me je, najmlajšo, poslala v to šolo.

O splošnem stanju ne bom govorila, ne o politiki, o kateri piše Ildefonz. Veš, misijonarji vidijo zdaj samo svoje poprej cvetoče katoliške naselbine razdejane, kristjane razpršene, od Japoncev uničena misijonska podjetja, umorjene misijonarje, in to strašno bedo, ki tu vlada med ubogim, nedolžnim ljudstvom. Če Ti hočeš, pa govori o japonskih »kerleih«, jaz ne bom.

O gospodu Lo, saj ste čitali o njem (op. znameniti kitajski človekoljub Lo Pa Hong, ki so ga umorili komunisti), naj še omenim: odkar sem ga spoznala, sem lahko trdila z drugimi, da Evropa takega moža nima. O njem kot katoliku, predsedniku Katoliške akcije, o njegovem delu ste gotovo že čitali.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

ZAPISNIK

o tretjem rednem občenem zboru Stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani,
r. z. z o. z., z dne 22. maja 1938.

(Nadaljevanje.)

Prav tako se je sklenilo, da bodo morale bodoče stanovalke v domu plačevati mesečno najemnino. Poudarjam pa, da sedanje stanovalke doma in one, ki že imajo pravico, torej one, ki imajo že kupljeno pravico, ne bodo plačevale do smrti nikakega prispevka za stanovanje več, razen seveda če bo hotela katera sama radovoljno darovati kaj za Dom svetega Frančiška. Stanovalke, ki se bodo po izpraznitvi prostorov hotele nastaniti v Domu sv. Frančiška, bodo morale plačevati mesečno najemnino po 100 do 150 din. Ta cena gotovo ni pretirana, zlasti če pomislite, kakšno udobnost ima vsaka stanovalka v domu, ko ima pod enim ključem vse: kuhinjo, spalnico, stranišče, vodovod itd. Vendar pa bodo glede tega prihodnje številke našega tretjerednega glasila »Cvetja« objavile podrobnejša pojasnila. Da so gotove težave glede dodelitve stanovanj in da je morda kaka sostanovalka malo bolj sitna od druge, je pa stanovalkam v Domu sv. Frančiška najbolj znano, zato o tem ne bomo razpravljali tu, ker je to predvsem stvar stanovalk in upravitelja, odnosno načelstva Stavbne zadruga.

Prav tako je izšel nov zadružni zakon in bomo morali naša pravila prilagoditi temu zakonu, odnosno njegovim zakonskim predpisom. Pri tem pa moramo opozoriti, da je novi zakon strožji in bolj natančen glede poslovanja zadrug.

Med letom je imelo načelstvo samo eno sejo, in sicer skupno z nadzorstvom, kjer so se obravnavale tekoče zadeve zadruga. Sprejeli so se tudi trije novi člani, odnosno članice.

Zdaj vam pa še s številkami malo postrežem. Zadruga je sprejela v letu 1937 32 dopisov, odposlala pa 53 dopisov. Denarnega prometa je imela Stavbna zadruga ob zaključku leta 4,369.105.72 din, in sicer izkazuje bilanca zadruga za leto 1937 dne 31. decembra naslednje postavke:

A k t i v a :	Gotovina v blagajni	7.996.75 din
	Naložen denar	4,037.504.31 din
	Poštna hranilnica	761.— din
	Tuji delež in kavcija	1.100.— din
	Vrednost nepremičnin in premije	321.743.66 din
	Skupaj	4,369.105.72 din

Naloženi denar sestoji iz:

posojila frančiškanskemu provincialatu	2,114.430.10 din
posojila predstojništvu cerkve Mar. Oznanjenja	1,872.833.57 din
neprejetih dospelih najemnin	1.400.— din
doprinosov Podpornega odseka III. reda za plačilo obresti upnicam Stavbne zadruga	48.840.64 din
Skupaj	4,037.504.31 din

Pripominjam, da so dani krediti zavarovani s pravnimi zadolžnicami.

Glede Podpornega odseka III. reda sv. Frančiška vam lahko poročam, da se razvija zelo ugodno. Članov, odnosno članic je bilo konec leta 1937 1009, a število še vedno narašča. Stalni mesečni znesek prejema zdaj 82 članov, in sicer mesečno v skupnem znesku 18.857 din. Ob tej

priliki pa moram poudariti tole: Gotovo so že nekateri rekli, da smo obljubovali zlate gradove, ko bi imeli prejemati stalni mesečni znesek, jih pa odklanjamo in ne damo ničesar. To ni resnica. Vedno in vedno smo se držali le splošnih pogojev Podpornega odseka III. reda sv. Frančiška in teh se mora držati tako uprava odseka kakor tudi člani. Nekateri bi radi takoj po petletnem članstvu pri Podpornem odseku prejemali stalni mesečni znesek, dasi niso izpolnili še drugih pogojev, da so bodisi dovršili 60 let ali pa postali telesno in duševno nesposobni, da bi si služili za življenje potreben kruh. To nesposobnost more ugotoviti edinole zdravnik, ki je po svoji vesti dolžan natančno preiskati vsakega člana ali članico in se popolnoma nepristransko izjavi o večji ali manjši stopnji nesposobnosti vsakega posameznika. In le na podlagi te zdravniške izjave uprava določi upravičenost članov, odnosno članic do prejemanja stalnega mesečnega zneska ter je nasproti vsem članom odgovorna za tak sklep. Zato je nesmiselno govorjenje, češ da je uprava trda in nepravilna, ampak so nepravilni le oni, ki bi radi neupravičeno prejemali denar. Sicer je pa o tem marsikaj pisalo že »Cvetje«.

(Dalje prihodnjič.)

Odpustki za duše v vicah

Še to je treba vedeti o odpustkih, da bomo popolnoma na jasnem. O tem piše prav lepo salezijanska knjižica šte. 92 »Odpustki«. Takole pravi:

Ko Cerkev podeljuje odpustke živim, vrši nekako sodno oblast, ker jih oprasha kazni, ki bi jih morali prestati. Drugače je z dušami v vicah. Do teh nima Cerkev nikake sodne oblasti več. Duše v vicah so že pod neposredno oblastjo božjo, zato jih tudi Cerkev ne more naravnost oprostiti kazni, pač pa more iz zaklada Cerkve Bogu plačati zanje v zadoščenje za kazni, ki bi jih sicer morale same plačati božji pravici. Iz te zakladnice Cerkev Bogu ponudi zanje s prošnjo, da bi blagovolil sprejeti zasluge Jezusa Kristusa in svetnikov božjih ter dušam odpustiti kazni. Tako tudi ne more kralj sam osvoboditi svojega podanika, ki je padel v sužnost tujemu kralju; samo odkupiti ga utegne s tem, da prosi, naj oni kralj sprejme odkup zanj in naj ga izpusti iz ječe.

Poudariti pa je treba, da dušam v vicah Cerkev ne nakloni neposredno sama dobrot iz svojega zaklada, ampak mora posredovati živeči vernik, ki tisti odpustek zasluži ter ga potem nakloni dušam v vicah; vendar Cerkev določuje, katere odpustke sme kdo darovati dušam v vicah.

Odpustki, ki jih Cerkev po svojih vernih daruje dušam v vicah, jim gotovo koristijo, ker jih Bog sprejme, vendar ni gotovo, v kakšni meri jim koristijo. Tako na primer ne moremo reči, da popolni odpustek, ki ga daruješ za duše, že reši dušo iz vic. To je božja skrivnost. Lahko je mogoče, da kljub temu duša ni rešena. Bog ima svoje razloge, ki mi zanje ne vemo. Utegne tudi biti, da je kazen neke duše izredno velika; ali da tisti, ki je mislil, da je zadobil popolni odpustek, ga v resnici ni zadobil, ker je manjkalo katerega izmed pogojev; ali pa Bog lahko tudi pridrži odpustek zato, ker ga duša ni vredna, ko je bila v življenju premalomarna za odpustke ali pa tudi za duše v vicah ni nič storila.

Od tod nam je potem tudi jasno, zakaj Cerkev in verniki kljub temu, da se zanesejo na učinkovitost odpustkov, vendar ne prenehajo darovati za verne duše tudi popolnih odpustkov. Ako pa so duše, za katere darujemo odpustke, v resnici že v nebesih in jih torej ne potrebujejo več, jih Bog v svoji dobroti nakloni drugim dušam, morda naših sorodnikov, znancev. To se ujema končno tudi z našim namenom.

P. ODILO:

PRVA MUČENICA KATOLIŠKE AKCIJE

Bila je to Marija de la Luz, rojena 17. maja 1907 v Tacubayi, predmestju Meksika. Umrla je pred svojo župno cerkvijo v Coyoacanu, pod krogli komunistov 30. dec. 1934 ob pol 11 dopoldne. Stara je bila komaj 27 let.

Obdarjena z vztrajno voljo, se je že s 15. letom z vso dušo posvetila Katoliški Akciji.

Je katehistinja, vodi Zvezo mladih deklet, ureja knjižnico, vodi dramatičen odsek, in namesto duhovnikov, ki jih zasleduje tajna policija državnega predsednika Callesa, na skrivaj organizira sv. maše. Čeprav že blagajničarka in podtajnica KA, je povrh tega še tretjerednica. S čudovito otroško pobožnostjo časti sv. Frančiška Asiškega in z vso natančnostjo in vestnostjo vneto izpolnjuje vodilo III. reda.

Brez ošabnosti govori vedno spoštljivo o vsem, kar je božjega in iz vse njene osebnosti veje duh čistega življenja. Nikoli ne vzdigne svojega glasu, razen kadar pri bogatih prosi za reveže.

Zato pa je njeno žrtev sprejel Bog brez pridržka. Dne 30. dec. 1934 so se ob 10 dopoldne zbrali brezbožni komunisti, da bi med sveto mašo otrok zažgali coyoacansko cerkev. Marija de la Luz je bila doma, ko je zvedela za to novico. Cerkev je v nevarnosti! Njen sklep je gotov v trenutku: treba jo je braniti. Obleče najlepšo svilen obleko. Ko jo njena

sestra vidi tako oblečeno, se ji čudno zdi:

»Kako to, da si tako opravljena?«

»Ali se ne spodobi, da oblečem najlepšo obleko, ko grem v bran za Kristusa Kralja?«

Sv. maša se začne, toda istočasno tudi kričanje komunistične druhali. Pri Sanktusu se kričanje še poveča: »Smrt duhovnikom, dol s Cerkvijo!« Verniki trepečejo v strahu. V tem pa se z nekaterimi srčnimi možmi pojavi na pragu cerkve Marija de la Luz. Duhovnik pred oltarjem prekine sv. mašo in zaužije Najsvetejše. Zunaj kriči komunistična druhal bogokletne besede o Kristusu in Devici Mariji. Marija de la Luz pa jim nenadoma zakliče: »Živel Kristus Kralj!« V tem trenutku da vodja rdečih ves besen svojim znamenje. Streli presekaajo ozračje. Marija se zgrudi. Rdeči se obotavljajo, a že začno osramočeni odhajati. Cerkev je rešna.

Marija de la Luz pa umira spokojno in daje svojo kri za Kristusa Kralja.

Naslednjega dne je 30.000 ljudi prisostvovalo pogrebnim svečanostim in nadškof msgr. Diaz je vzkliknil ob krsti: »Živela prva mučenica Katoliške akcije!«

Kako je sv. Frančišek pozdravljal svoje brate, prve mučence, ki so prelili svojo kri v pričevanju Krista pod vročim marokanskim soncem, tako ta nebeški patron svetovne Katoliške Akcije stopa kot svetla zvezda tudi pred prvo mučenico, ki je v organizirani KA padla za Kristusa polna

bujne mladosti! — Čast III. redu, ki je dal tako junakinjo!

ALCAZARSKI JUNAK — TRETJEREDNIK!

Dopisnik francoskega lista »La Croix« je svojemu listu poslal več zanimivih poročil. Te skromne, a življenjske črtice opisujejo junaštvo borcev, ki so branili toleški Alcázar in podajajo krasno sliko teh junakov. Izražajo globoko vernost, saj so osebe, o katerih črtice govore, katoličani in obenem junaki, ki jih že obseva s svojimi žarki legenda.

Letalski kapetan José Sanz de Diego je bil ob času republike odpuščen iz vojaške službe. Postal je ravnatelj katoliške šole prav tedaj, ko je vlada te šole prepovedala.

Ko je izbruhnila državljanska vojna, so prišli ponj rdeči z avtomobilom iz Madrida, da bi ga ujeli in ustrelili. Bil pa je že na Alcázarju in se postavil pod poveljstvo polkovnika Moscarda.

Zelo suh je in je moral veliko pretrpeti. Ko ga sprašujem, dobim od njega dve izjavi:

»Katoličan sem, tretjerednik sv. Frančiška; vojak sem, kraljev služabnik; odkrit in pošten sem s samim seboj, ravnal sem po svojih načelih. Vse drugo: Bog in Marija. Dal sem se jima voditi kot ponižno orodje v njunih rokah.«

Potem pa mi je na vsa moja vprašanja, brez pobožnjaštva, s čudovitim notranjim prepričanjem odgovarjal vedno isto:

»Bog, Mati božja, moja Mati, Mati božja, Bog!«

To je duh armade, ki ji stoji na čelu junak, katoličan, tretjerednik — general Franco!

ZADNJE TRI ŽELJE

Med mnogimi duhovniki, ki so na Španskem morali dati svoje življenje zaradi tega, ker so bili duhovniki, je tudi Don Llado, kanonik v kraju Vich blizu Barcelone. Njegove zadnje ure so smrt pravega krščanskega junaka. Že v mladih letih je bil Don

Llado vnet častilec Marijin. Ko je postal duhovnik, je bil nenavadno pobožen in goreč dušni pastir, ki je najrajši pridigal o Materi božji. Po teh svojih govorih in vnetem delovanju je zaslovel po vsej Kataloniji.

Ko se je pričelo preganjanje katoličanov in duhovnikov, so nazadnje tudi njega zgrabili ter ga odvedli na strelišče, da ga tamkaj ustrele. Med sprevedom pa so zelo grdo z njim ravnali. On pa se je vsem surovostim vojakov smehljaj in je na vsako surovo besedo prijazno ter ljubeznivo odgovoril. To je rdeče vojake tako presenetilo, da je eden izmed njih nazadnje vzkliknil: »Tale pa nima niti trohice strahu v sebi.«

Kanonik Don Llado pa mu je prijasno odgovoril: »Srečen sem, da sem v vaših rokah. Vse svoje življenje sem ljubega Boga prosil treh milosti. Prva milost, ki sem Boga zanjo prosil, je ta, da bi svojo dušo zveličal. Ta se mi v temle trenutku zdi zagotovljena. Nato sem prosil Boga milosti, da bi smel umreti mučeniške smrti. Kakor ste mi ravnokar povedali, me mislite usmrtiti. Nič ljubšega mi ni, kakor da bom smel svojo kri preliti za svojega Zveličarja. Vendar bi želel — in za to sem prosil Boga kot tretjo milost — da bi moja smrt pomenila zveličanje vsaj ene duše izmed vas.«

Duhovnik je te besede spregovoril nenavadno goreče in iskreno, nato pa je začel prijazno in prisrčno gledati po možeh, ki so stali okoli njega in so ga zdaj hoteli ustreliti. Možje so doslej duhovnika mirno, dasi brezbrizno poslušali. Ko pa je spregovoril zadnje besede, so se njihove vrste nekam razmajale. Nenadoma pa je eden izmed njih skočil iz vrste, vrgel vstran svojo puško, padel duhovniku k nogam ter zaklical, da bi tudi on rad umrl za Kristusa.

Vojaki, ki so videli ta prizor, so se zdaj razjezili. Surovo so brž oba potisnili k steni. Nekaj strel — in oba sta obležala — mrtva. Svetemu duhovniku-mučencu je bila uslišana tudi tretja želja.

Novi naročniki »Cvetja«

Kostanjevec Justi — Turšič Marjana — Mislovič Jožefa — Krajnc Alojzija — Tergrav Oto — Kralj Veronika — Hafner Elizabeta — Črepinko Franc — Kozole Neža — Lubi Ana.

Novih naročnikov je 10 in od zadnjič 1330 vseh torej 1340.

Najlepše darilo našemu očetu sv. Frančišku za god bo **NOVI NAROČNIK ZA CVETJE**. V vsako tretjeredniško hišo Cvetje! Tretjerednik brez Cvetja, je vojak brez puške. Jesenski meseci so najlepši za agitacijo. Zopet na delo kot lani. Mesec oktober je za slovenskega tretjerednika mesec dela za tretjeredno glasilo Cvetje. Ali ste slišali, ali ste razumeli vsi? Kdo bi si mislil, da ima sv. oče Frančišek toliko gluhih sinov in hčera.

Stari naročniki! Pokažite Cvetje onim članom, ki na list niso naročeni! Jaz jim ga ne morem pokazati, vi ga lahko. Pa vsi, res vsi na delo. Ne prepuščajte vsega dela duhovniku. Da bi bili tretjeredniki vsaj polovico tako požrtvovalni, navdušeni in delovni kot so naši nasprotniki komunisti in socialisti, pa bi nekaj pomenili! Pred tretjeredniki so se včasih tresli vsi nasprotniki božji — slovenskih tretjerednikov se nihče ne boji in malo pomenimo, ker dremljemo. Večkrat sem že omenjal, kako nevarna je spalna bolezen. Dajte si dopovedati. Dokler ne bomo števila Cvetja vsaj podvojili, toliko časa smo in bomo zaspani.

Nove knjige

Izšla je nova knjiga, prevod o. Plus-a D. J. »Bog v nas«. Vsem prijateljem notranjega življenja bo zelo dobrodošla. Pojasnjuje resnico sv. vere, da Bog v naših dušah živi. To življenje je že na zemlji naša največja sreča in tolažba. Iz knjige veje topla ljubezen do Boga, ki skuša tudi nas za božjo ljubezen ogreti. Zelo priporočamo! Knjigo naročajte naravnost v Karmelu na Selu, Ljubljana-Moste. Kartoniran izvod stane 20 din, v platno vezana knjiga z zlatim napisom 30 din.

Prelepa knjiga p. Maksa Schmida S. J. »Handbuch für Opferseelen«, ki je v Nemčiji doživela že več izdaj ter so jo plemenite in globoke duše navdušeno sprejele, je na željo mnogih izšla tudi v slovenskem jeziku.

Slovenska izdaja »Duše-žrtve« ima dva dela. V prvem govori avtor o duhu in vrstah duš-žrtev. Ta del je poln kremenite askeze. Drugi del prinaša za duše-žrtve posebno primerne molitve.

Požrtvovalne duše bodo črpale iz knjige najboljšo duhovno hrano. Razveseljivo dejstvo, da je pristopilo k »Zvezi duš-žrtev« tudi precej oseb iz akademskih krogov in prosilo za sprejem v »Zvezo« veliko število srednješolske mladine, kaže, da gre tudi naš mlajši rod na globoko; zato mu bo nudila knjiga »Duše-žrtve« najizdatnejšo pomoč. Sploh bo knjiga vsakomur, ki želi v našem materialističnem, Bogu in Cerkvi od-tujenem času žrtvovati in živeti po želji Jezusovega Srca, v veliko korist.

Knjiga se naroča pri uršulinskem provincialatu v Ljubljani (Kongresni trg) in po vseh knjigarnah.

Največji slovenski denarni zavod

Mestna hranilnica Ljubljanska

*
Lastne rezerve nad
Din 26,000,000'—

*
Prirastek novih vlog v januarju 1938
Din 14,075,000'—

*
Prirastek novih vlog v februarju 1938
Din 10,694,000'—

*
Prirastek novih vlog v marcu 1938
Din 10,572,000'—

*
Vloge vsak čas razpoložljive.

*
Za vse obveze hranilnice jamči
Mestna občina Ljubljanska

KNJIGE - BROŠURE - CENIKE

jedilne liste, etikete, diplome,
razglednice, letake, plakate,
tiskovine za tujsko propagan-
do, za poslovno reklamo, za
urade, trgovino in obrt ter
vse ostale tiskovine, bodisi v
eno- ali večbarvnem tisku,
izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE
ALI BAKROTISKA

dobavlja v okusni opremi

Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani

Kopitarjeva ul. 6

Izdeluje tudi vse za ilustrir-
anje tiskovin potrebne osnut-
ke, risbe, predloge in klišee

Točna postrežba — Umerjene cene

Darovi

Za frančiškanske misijone:

Frančiškanski samostan Brežice 112 din, neimenovana za gobavce v Bivaraki, poslal župni urad Sv. Lovrenc na Dravskem polju, 750 din, Marija Kralj 5 din, neimenovana 10 din, M. J. po dr. p. Angeliku 50 din, Gregorič Gregor po dr. p. Hugo 48 din, neimenovana za krst zamorčka na ime Jana 100 din, Ravber Pavla za krst zamorčka na ime Jožef 50 din, Fajker Ivana 95 din, neimenovana za zamorsko deklico 20 din, Nebec Marija za krst zamorčka na ime Francek 50 din.

Armada sv. Križa:

Sterle Marija 5 din, Kralj Marija 5 din, Nadlišek Frančiška 5 din, M. Z. po dr. Angeliku 50 din, Žabjana Francka 5 din.

Grobokopom in pogrebem »Cvetja« na ves glas!

Več kot ena četrtnina naročnikov še naročnine ni poravnala. V naši blagajni je zmanjkalo denarja za eno številko. V izgubo ne moremo iti. Odkod bi sicer poravnali dolg? Zato si vzemite k srcu besedo in prošnjo: Poravnajte vendar naročnino! Nekatere skupščine imate že nekaj let na dolgu. Nekaj jih je, ki držijo ne stotake, temveč tisočake našega denarja. Kako pridemo do tega, da pošiljamo 10, 20, 50 izvodov »Cvetja« dve, tri leta zastonj? Pa ne zastonj, temveč za vas moramo plačati »Cvetje« v tiskarni vsak mesec 10, 20 ali 50 dinarjev. V dveh, treh letih je to velika vsota. Prosimo malo več umevanja, sicer ne moremo preklicati, da te besede veljajo grobokopom in pogrebem »Cvetja«.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve
ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O.F.M.